

Arrest

nr. 248 315 van 28 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de l'Université 16/4
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 29 mei 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. BALLEZ *loco* advocaat V. HENRION, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die volgens hun verklaringen België zijn binnengekomen op 23 juli 2019 samen met hun drie minderjarige kinderen, dienden op 31 juli 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 29 april 2020 nam de commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden verzoekers bij aangetekende brief van 4 mei 2020 ter kennis gebracht.

- De bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van verzoeker, R.H.V.A., luidt als volgt:
"Asielaanvraag: 31/07/2019
Overdracht CGVS: 23/10/2019

U had een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 12 maart 2020 van 9.21 uur tot 14.47 uur. U werd bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is. Uw advocaat, meester Baudot (loco meester Henrion), was aanwezig tijdens uw persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van El Salvador en geboren op 23 augustus 1985. U bent Katholiek. Voor uw vertrek uit El Salvador woonde u samen met uw gezin, schoonmoeder en schoonbroer in Lourdes Colon, La Libertad.

In september 2017 kocht uw schoonmoeder, M.R.L.D.G., een schoolje aan in Ciudad Merliot, Santa Tecla. Uw echtgenote, G.D.R.R.M. ((...), (...)) werd daar aangesteld als leerkracht en onderdirecteur en u zelf werkte daar in de administratie, de keuken en het onderhoud. Na het doorvoeren van een personeelwissel zou één van de nieuwe personeelsleden de echtgenote of vriendin van een bendelid geweest zijn.

Op dinsdag 15 januari 2019 vonden jullie bij het verlaten van de school op het einde van de dag een enveloppe met een briefje waarin stond dat jullie renta moesten betalen. Jullie besloten hier toen geen acht op te slaan.

Op vrijdag 18 januari 2019 zagen jullie bij het afsluiten van de school een verdacht voertuig. Dit voertuig zou jullie achtervolgd hebben op jullie weg naar huis. De zaterdag hierop gingen jullie brood kopen. Toen jullie terug thuis kwamen, vonden jullie een tweede brief, ondertekend door de bende MS Santa Tecla. Hierin werden al jullie kinderen -C.A.R.G., C.D.R.G. en A.A.R.G. (allen (...))- met naam genoemd en stond dat jullie zouden sterven indien jullie niet betaalden.

Op 31 januari 2019 vond een oudercontact plaats op jullie school. U stond aan de poort bij de ingang en de juffen stonden achteraan en waren daar bezig met het te woord staan van de ouders. Toen het oudercontact ongeveer vijf minuten aan de gang was, scheidden drie mannen zich af van de groep ouders. Jullie dachten aanvankelijk dat deze personen familieleden, ouders of begeleiders van de kinderen uit de school waren. De mannen kwamen naar u toe gelopen, vroegen u waarom u niet betaalde, duwden u in een auto en plaatsten een pistool tegen uw hoofd. Hierna reden ze rondjes met u door Santa Tecla, terwijl ze u sloegen, vroegen waarom u niet betaalde, waar u woonde en zeiden ze dat ze alles over u wisten.

Uiteindelijk duwden ze u terug de wagen uit, in de nabijheid van de school. Aangekomen in de school, belde u uw echtgenote die nog steeds bezig was met het oudercontact en vroeg u haar naar het secretariaat te komen. Hierna ging u naar het ziekenhuis om uw verwondingen te laten verzorgen. In het ziekenhuis vroeg men u wat er gebeurd was. Ze zeiden u hierbij echter ook dat u misschien beter niet kon zeggen wat echt gebeurde, om niet in de problemen te geraken. U vertelde daar toen dat u op school van de trap gevallen was.

Diezelfde dag nog, ging u terug naar school. U zei uw echtgenote en schoonmoeder dat jullie beter zouden betalen, omdat de bende dezelfde dag nog 800 dollar geëist hadden. Jullie besloten de school te sluiten en legden het geld onder de poort.

In juni 2019 vonden jullie een nieuwe locatie om een school te openen, namelijk in Lourdes, rechtover de plaats waar jullie woonden. Na verloop van enige tijd, zagen jullie daar dezelfde auto die u de vorige keer had meegenomen. Jullie vonden ook een document waarin stond dat jullie niet moesten denken dat ze jullie vergeten waren. Hierna besloten jullie ook deze school stop te zetten en het land te verlaten.

Op 18 juli 2019 deden jullie aangifte van bovenstaande incidenten bij de autoriteiten van El Salvador.

Jullie verlieten El Salvador op 22 juli 2019. U reisde toen samen met uw vader V.M.R.E. ((...), (...)) en halfzussen A.M.R.A. ((...), (...)) en A.A.R.A.((...), (...)) naar hier. Ook zij verlieten het land omwille van een afpersingsprobleem gerelateerd aan de zaak van uw vader.

Op 23 juli 2019 kwamen jullie aan in België. Op 31 juli 2019 dienden jullie hier een verzoek om internationale bescherming in. Volgens de verklaringen van uw echtgenote zou dit echter niet op 31 juli 2019 geweest zijn, zoals aangegeven in de databank van de Belgische asiendiensten, maar op 29 juli 2019.

Uw schoonmoeder bleef achter in El Salvador omdat zij op het punt stond met pensioen te gaan en ze dit niet wilde mislopen.

Naast bovenstaande elementen haalt u ook de algemene situatie van onveiligheid in uw land van herkomst aan, met name de moorden die daar gepleegd worden. Nog stelt u sympathisant te zijn van de partij ARENA, en reeds bepaalde activiteiten uitgevoerd te hebben om hen te steunen. Aan dit laatste element koppelt u echter geen vrees ten opzichte van El Salvador.

Uw zus C.I.R.H. ((...), (...)) kwam reeds in 2017 naar België, ook omwille van een probleem rond afpersing met betrekking tot de zaak die zij en haar echtgenoot hadden. Haar werd de subsidiaire bescherming toegekend. In 2018 kwam ook uw broer E.E.R.H. ((...), (...)), die een restaurant had omwille van gelijkaardige problemen naar hier. Hem werd de vluchtelingenstatus toegekend.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u samen met uw echtgenote de volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uw paspoort, uw rijbewijs, huwelijksakte, een klachtenbrief die u indiende in verband met de incidenten die jullie meemaakten in El Salvador, foto's van de privéschool van uw schoonmoeder, een werkattest dat aantoonde dat u in deze school werkte, het paspoort van uw vrouw, de identiteitskaart van uw vrouw, het paspoort van jullie dochter C.D.R.G., het paspoort van jullie zoon C.A.R.G., het paspoort van jullie dochter A.A.R.G. identiteitsbewijzen van de kinderen in België, diploma's op naam van uw vrouw, een document van Fedasil, een diploma op uw naam, de geboorteaktes van de kinderen, de verkoopakte van de school, documenten over de opleiding van uw echtgenote, een medisch document over de operatie aan uw rug in 2016, een affiche omtrent de aangeving van afpersingen, berichtgeving en artikels op internet over geweld en moorden en de aanwezig en invloed van bendes in El Salvador.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit het onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming blijkt dat u niet voldoende en/of tastbare persoonlijke elementen aanhaalt waaruit blijkt dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bestaat. Bovendien bestaan er geen ernstige en bewezen gronden die erop wijzen dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals gedefinieerd in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf)). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep

worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt jullie profiel als zelfstandige ondernemer op zich niet volstaat om een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

Uit uw verklaringen blijkt dat u en uw echtgenote vrezen voor vervolging door bendeleden gezien jullie in beide scholen die jullie trachtten uit te baten afgeperst werden door hen (CGVS (...), p. 5-8; CGVS (...)B, p. 7-8). Er dient echter te worden opgemerkt dat aan uw verklaringen in dit verband geen geloof gehecht kan worden gezien u verschillende tegenstrijdige en onwaarschijnlijke verklaringen aflegde over elementen die de kern van uw vluchtrelaas uitmaken.

Vooreerst is het op zijn minst opmerkelijk te noemen dat jullie pas in januari 2019 voor de eerste keer benaderd werden door de bendes voor het betalen van renta, hoewel jullie deze school al sinds 2017 overgenomen hadden (CGVS (...), p. 5-8; (...)B, p. 7-8). U stelt hierover dat de personeelsswissel die jullie doorvoerden aan de oorzaak lag van de bedreigingen die jullie ontvingen, wat verklaart dat deze bedreigingen pas na deze wissel van start gingen (CGVS (...), p. 22). Hoewel deze personeelsswissel dus een cruciale rol zou spelen in jullie vluchtredenen, valt op dat u geen consistente verklaringen kan afleggen over het tijdstip van deze wissel. Zo stelt u tijdens uw vrije relaas dat in december 2018 de zomerlessen begonnen en daarna de personeelsswissel werd doorgevoerd (CGVS (...), p. 5-8), hoewel u op een ander moment deze personeelsswissel in 2017 plaatst (CGVS (...), p. 13). Hierdoor tast u dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen over deze personeelsswissel aan. Bovendien valt op dat wanneer ook uw echtgenote gevraagd wordt om welke reden het zo lang duurde vooraleer de bendes jullie benaderden, zij hiervoor een andere verklaring geeft. Zij stelt namelijk dat de school van de ene naar de andere eigenaar ging, en dat de bendes misschien wilden kijken wie de school het langst zou beheren of het aantal kinderen zou verhogen of verlagen (CGVS (...)B, p. 10). Dat zij hier in tegenstelling tot u niets vermeldt over een infiltrant na de personeelsswissel, doet verder wenkbrauwen fronsen. Daarenboven blijken ook jullie verklaringen over deze infiltrant zelf strijdig te zijn met elkaar. Uw echtgenote verklaart namelijk dat jullie niet wisten of deze persoon een familielid was, of een dochter of echtgenote van een bendelid (CGVS (...)B, p. 10), hoewel u zelf verklaarde dat het de vriendin of de vrouw van een bendelid zou geweest zijn (CGVS (...), p. 6). Ook in de klacht die u neerlegde, staat duidelijk dat deze infiltrant de vrouw van een bendelid zou geweest zijn (zie administratief dossier, groene map). Uw echtgenote kan hierop gewezen geen verklaring geven voor bovenstaande tegenstrijdigheid (CGVS (...)B, p. 10). Omwille van bovenstaande elementen wordt dan ook afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen.

Wat verder frappeert is dat u verklaart dat jullie die eerste afpersingsbrief niet serieus namen (CGVS (...), p. 5-8, 24). U verklaart dat jullie eerst dachten dat dit een slechte grap zou zijn, zonder uit te klaren om welke redenen u hier zo over zou denken (CGVS (...), p. 24). Gelet op het feit dat het moeten betalen van renta in El Salvador een veel voorkomend fenomeen is, en gelet op de reputatie van de bendes, is het echter niet aannemelijk dat u de brief zou afdoen als een grap. Verder ingegaan op wat u voelde toen u dit briefje vond, stelde u dat u toen toch ook wel ergens angstig was voor wat er zou kunnen gebeuren (CGVS (...), p. 24). Ondanks deze angst verklaart u echter dat jullie buiten het feit dat jullie opletten voor verdachte personen alles gewoon verder deden zoals voordien (CGVS (...), p. 24). Dat jullie niet meer voorzorgen namen kan niet aannemelijk beschouwd worden, zeker gezien verschillende familieleden het land al moesten verlaten omwille van bedreigingen door dezelfde bende (CGVS (...), p. 24). Hierop gewezen stelt u dat jullie toen aan het ondernemen waren en dit niet productief zou zijn en dat jullie dit niet konden voorstellen (CGVS (...), p. 24). U slaagt er niet om met deze verklaring bovenstaande elementen te weerleggen. Ook deze elementen tasten de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan.

Ook over de inhoud van de eerste dreigbrief blijken jullie geen eensluidende verklaringen te kunnen afleggen. Zo verklaarde u bij het CGVS dat jullie door middel van de eerste dreigbrief te weten kwamen dat er een infiltrant was op school (CGVS (...), p. 19), hoewel u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat jullie dit te weten kwamen nadat u door hen werd meegenomen op de dag van het oudercontact (Vragenlijst CGVS (...), vraag 5). Gewezen op deze tegenstrijdigheden, slaagt u er niet in hiervoor een uitklaring te geven (CGVS (...), p. 19). Nog verklaart u dat in de eerste brief stond dat jullie het geld dat ze vroegen moesten achterlaten op de plaats waar jullie de enveloppe hadden gevonden (CGVS (...), p. 25). Wanneer u gevraagd werd wat er allemaal op dit briefje stond, vermeldde u hier echter niets over (CGVS (...), p. 23). U verklaart dat dit aan de vraagstelling zou liggen (CGVS (...), p. 25). Dat u dit echter niet zou vermelden wanneer u letterlijk gevraagd wordt wat er juist op het eerste briefje stond, hoewel ook dit toch belangrijke informatie is, is niet aannemelijk. Ook uw echtgenote kan geen consistente verklaringen afleggen over deze eerste brief. Zij stelt namelijk aanvankelijk dat er geen details in te lezen stonden over hoe jullie het geld moesten overhandigen en dat jullie veronderstelden dat jullie het geld onder de poort moesten leggen (CGVS (...)B, p. 12). Hierna verandert zij haar verklaring hierover echter en stelt ze dat dit toch zo op het briefje gestaan zou hebben (CGVS (...)B, p. 12), zonder te uitklaren om welke reden zij dit dan eerder anders zou verklaard hebben (CGVS (...)B, p. 12). Nogmaals wordt zo de geloofwaardigheid van jullie verklaringen op de helling gezet.

Ook aan jullie verklaringen over de achtervolging die jullie meemaakten op 18 januari en de brief die jullie de dag daarop vonden (CGVS (...), p. 5-8; CGVS (...)B, p. 7-8), kan geen geloof gehecht worden. Volgens uw verklaringen was in de straat waar jullie woonden de bende "18" aan de macht (CGVS (...), p. 8-10). In dit opzicht is het echter niet waarschijnlijk dat de rivaliserende bende "MS", die jullie afpersten, in het machtsgebied van de "18" zou kunnen komen om een dreigbrief af te leveren (CGVS (...), p. 6, 23). U verklaart bovendien ook zelf dat het niet zomaar mogelijk is om in het gebied van een rivaliserende bende te komen (CGVS (...), p. 8-10). Ook uw echtgenote verklaart dat jullie straat het territorium van de "18" was (CGVS (...)B, p. 6). Gevraagd of de MS hier dan kon binnen komen, stelt zij van niet (CGVS (...)B, p. 6). Op de plaats waar jullie eerste school was, in Ciudad Merliot, was de "MS" aan de macht (CGVS (...), p. 11, 20). Dit was volgens u ook de reden dat jullie hen moesten betalen, namelijk omdat deze plaats niet toebehoorde aan de bende die uw woonplaats controleerde (CGVS (...), p. 8-10). Indien het dus zoals u verklaart risicovol was een onderneming te starten in een regio die gecontroleerd wordt door een andere bende dan de bende die controle heeft over de regio van waar een persoon afkomstig is, is het ten eerste des te merkwaardiger dat jullie de eerste afpersingsbrief niet serieus zouden genomen hebben (zie boven).

Daarnaast doet dit vragen rijzen bij de bedreigingen die jullie ontvingen bij de tweede school, rechtover uw woonplaats, waar dus dezelfde bende actief was als waar jullie woonden. U verklaart dat jullie daar ook bedreigd werden door de "MS" gezien zij het risico zagen dat jullie toen aan de andere bende zouden betalen (CGVS (...), p. 8-10). Hierbij moet echter opnieuw gewezen worden op het feit dat het niet geloofwaardig is dat de "MS" dergelijke bedreigingen kon uitvoeren in het gebied van de "18" (zie boven).

Ook omtrent de auto die jullie toen achtervolgde, blijken jullie verklaringen niet eenduidig. In de klacht die u neerlegde bij de Salvadoraanse autoriteiten spreekt u namelijk van twee voertuigen (zie administratief dossier, groene map), hoewel u bij het CGVS stelt dat u op 18 januari 2019 achtervolgd werd door één zwarte auto (CGVS (...), p. 25). U stelt dat u zich vergist kon hebben omdat jullie veel beweging zagen op straat (CGVS (...), p. 25), maar dat kan niet uitklaren om welke reden jullie bij het indienen van de klacht dan wel duidelijk twee voertuigen vermeldden en nu verklaren dat dit slechts één wagen zou geweest zijn. Uw echtgenote bleek ook bij de DVZ gesproken te hebben over 'auto's' in het meervoud (Vragenlijst CGVS (...)B, vraag 5). Hierop gewezen, stelt ze dat het maar één auto was (CGVS (...)B, p. 12-13). Het louter verwijzen naar één van meerdere tegenstrijdige verklaringen, kan echter onmogelijk gezien worden als een valabele verschoningsgrond voor het afleggen van deze tegenstrijdige verklaringen. Bovendien verklaarde ook zij dat haar verklaringen bij de DVZ haar achteraf werden voorgelezen in het Spaans en dat deze goed weergegeven waren (CGVS (...)B, p. 4). Hierin kan dus evenmin een verklaring gevonden worden voor de aangehaalde tegenstrijdigheid.

Ook over de redenen waarom u dacht dat er bendeleden in deze auto zaten, kan u geen logische, samenhangende verklaringen afleggen. U stelt namelijk dat u dit dacht omdat het dezelfde auto was die betrokken was bij de vorige acties (CGVS (...), p. 26).

Gevraagd naar welke acties u dan verwijst, vernoemt u het incident waarbij u in de auto geduwd werd en de auto die aan het lokaal stond (CGVS (...), p. 26). Uit uw weergave van de feiten (CGVS (...), p. 5-8), blijken deze feiten zich echter na de achtervolging te hebben afgespeeld, waardoor zij op het moment van

de achtervolging onmogelijk konden geweest zijn op het feit dat de bestuurders benadeeld waren. Hierop gewezen, kan ook de inconsistentie in uw verklaringen hierover niet uitklaren (CGVS (...), p. 26).

Nog valt op dat u bij de DVZ niet vermeldde dat jullie de dag na de achtervolging een tweede dreigbrief vonden (Vragenlijst CGVS (...), vraag 5). U stelt hierover dat de persoon die u toen interviewde, zei dat uw verklaringen volstonden en dat u later meer tijd zou hebben (CGVS (...), p. 16-17). Hoewel ook de medewerkers van de DVZ verplicht zijn om alles wat tijdens het persoonlijk onderhoud gezegd wordt, letterlijk neer te schrijven, wordt nergens een dergelijke tussenkomst vermeld in uw verklaringen daar. Bovendien werd u toen duidelijk gevraagd een overzicht te geven van alle feiten die geleid hebben tot uw vertrek uit uw land van herkomst (Vragenlijst CGVS (...), vraag 5). Dat u dan geen melding zou maken van een bepaald incident, namelijk de tweede dreigbrief, is dan ook niet aannemelijk. Bovendien verklaarde u in het begin van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat u bij de DVZ alle redenen had kunnen vermelden waarom u uw land verliet, en alle incidenten die u meemaakte in El Salvador kon aanhalen (CGVS (...), p. 4). Ook deze elementen doen de geloofwaardigheid van uw verklaringen teniet.

Daarnaast kan geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over het incident op 31 januari 2019, waarbij u meegenomen en bedreigd werd in de auto (CGVS (...), p. 5-8). U verklaarde hierover bij de DVZ namelijk dat er die dag tijdens de vergadering een auto stopte, waaruit drie gewapende mannen stapten die naar u toekwamen (Vragenlijst CGVS (...), vraag 5). Dit kan echter niet verenigd worden met uw verklaringen op het CGVS, waaruit blijkt dat deze personen zich aanvankelijk gemengd hadden onder de ouders en begeleiders die toen op de school aanwezig waren, en u benaderden nadat zij zich afscheidden van deze groep (CGVS (...), p. 5-8). Geconfronteerd met deze toch wel opvallende tegenstrijdigheid, herhaalt u enkel de versie die u op het CGVS verkondigde (CGVS (...), p. 14). Zoals hierboven reeds aangehaald, kan u op een dergelijke manier geen uitklaring bieden voor het afleggen van tegenstrijdige verklaringen.

Nog stelt u dat ze toen ze u die dag meenamen, vroegen waar u woonde (CGVS (...), p. 14-15). Tijdens uw vrije relaas stelde u echter dat ze toen ook zeiden dat ze alles over u wisten (CGVS (...), p. 5-8), wat het weinig aannemelijk maakt dat ze toen nog aan u zouden moeten vragen waar u woonde. Bovendien hadden zij hiervoor, op zaterdag 19 januari 2019, reeds een dreigbrief aan uw huis gelegd (CGVS (...), p. 5-8), wat aantoont dat zij toen al op de hoogte waren van uw adres. Ook dat maakt het onaannemelijk dat zij u zouden gevraagd hebben waar u woonde.

Ook uw echtgenote stelt dat uit de tweede brief bleek dat ze jullie gevolgd hadden en dat ze wisten waar jullie woonden (CGVS (...)B, p. 7-8). Hierop gewezen, stelt u enkel dat zij dit al wisten die zaterdag (CGVS (...), p. 14-15), waardoor u deze inconsistenties allerm minst kan uitklaren. U herhaalt hierna echter nogmaals dat ze u de 31e januari vroegen waar u woonde (CGVS (...), p. 14-15), waarmee u opnieuw aantoont dat u niet in staat bent eensluidende verklaringen over deze feiten af te leggen. De geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt zo eens te meer aangetast.

Verder verklaart u dat jullie op 31 januari 2019 800 dollar betaalden aan de mara's en dat dit de enige keer was dat jullie hen betaalden (CGVS (...), p. 16). Gevraagd of ze daarna opnieuw geld vroegen, stelt u van wel en verklaart u dat ze toen ook 800 dollar vroegen (CGVS (...), p. 16). Opnieuw stemt dit echter niet overeen met uw verklaringen bij de DVZ, waar u stelde dat ze vanaf het moment dat jullie betaalden, zeiden dat jullie vanaf dan 1000 dollar per maand zouden moeten betalen (Vragenlijst CGVS (...), p. 16). Hierop gewezen, beweert u dat ze pas 1000 dollar vroegen in de derde brief die jullie ontvingen toen jullie al in het nieuwe lokaal bezig waren (CGVS (...), p. 16). Deze verklaring komt echter nog steeds niet overeen met hoe u dit bij de DVZ verklaarde, noch met hoe uw echtgenote dit verklaarde, gezien ook zij beweerde dat ze de renta verhoogden naar 1000 dollar op de dag dat u door hen geslagen werd (CGVS (...)B, p. 13-14).

Bij de DVZ verklaarde u daarnaast dat jullie na dit incident, begin februari besloten de school te sluiten (Vragenlijst CGVS (...), vraag 5). Ook dit zegt u echter anders bij het CGVS, waar u verklaart dat jullie reeds op dezelfde dag als u werd meegenomen, dus 31 januari 2019, de school sloten (CGVS (...), p. 5-8). Ook wanneer u hierop gewezen wordt, raakt u niet verder dan het herhalen van uw laatste verklaring hieromtrent, zonder uit te klaren om welke reden uw verklaringen hierover verschillen. Omwille van bovenstaande elementen wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen opnieuw ernstig op de proef gesteld.

Hierna zouden jullie opnieuw een school geopend hebben (CGVS (...), p. 5-8). Dat jullie na de bedreigingen die jullie omwille van de eerste school ontvingen, opnieuw een school openden, ondanks de risico's die dit met zich kon meebrengen en waarvan jullie zich toen bovendien bewust waren, doet

ernstige vragen rijzen. Straffer nog, de locatie van deze nieuwe school zou rechtover jullie woning geweest zijn (CGVS (...), p. 20). Gevraagd om welke reden jullie dit juist daar deden, zeker gezien het feit dat jullie in het verleden reeds bedreigd werden en dat jullie belagers wisten waar jullie woonden en ze zelfs naar jullie woning kwamen om daar een dreigbrief af te geven (zie boven), stelt u dat jullie niet dachten dat jullie nog grote problemen zouden hebben op de nieuwe locatie, omdat jullie ander personeel en dus geen infiltrant meer zouden hebben (CGVS (...), p. 20). Dat u deze infiltrant ziet als de reden waarom de bende u begon te bedreigen kan het CGVS nog volgen, maar het wegvallen van deze infiltrant, verklaart echter geenszins waarom zij zouden stoppen jullie te bedreigen eens zij een zicht hadden op de inkomsten die een dergelijke school met zich kon meebrengen. Ook uw echtgenote slaagt er niet in een afdoende verklaring te geven voor de toch wel opvallende locatiekeuze voor jullie nieuwe school (CGVS (...)B, p. 15).

Ondanks het feit dat jullie dit niet verwacht zouden hebben, kwamen jullie ook bij die nieuwe school in de problemen. Ook uw verklaringen over wanneer deze problemen ontstonden, blijken echter tegen elkaar in te druisen. Zo verklaart u aanvankelijk dat jullie na enkele dagen in het nieuwe lokaal dezelfde auto zagen als degene die u had meegenomen (CGVS (...), p. 5-8). Hieruit kan alleszins afgeleid worden dat het verschijnen van deze auto in de buurt van de nieuwe school het eerste incident was dat jullie toen alarmeerde. Gevraagd wanneer jullie deze auto daar juist zagen, stelt u dat dit in de derde week van juni was (CGVS (...), p. 17). Later verklaart u dit echter nog anders en stelt u dat de problemen bij die nieuwe school in de eerste week van juni begonnen (CGVS (...), p. 27). Hierop gewezen, verandert u uw verklaringen nogmaals en stelt u dat u eigenlijk doelt op de periode van de eerste tot en met de derde week (CGVS (...), p. 27). Hiermee toont u enkel aan dat u uw antwoorden tracht aan te passen naargelang de vraagstelling en kan u geen afdoende uitklaring geven voor voornoemde inconsistenties. Gevraagd wanneer jullie dan juist besloten dat het genoeg was geweest, dat jullie het land moesten verlaten, stelt u dat dit in juli was, maar kan u echter geenszins verklaren wat dan juist concreet de aanleiding vormde voor dit besluit op dit moment (CGVS (...), p. 28). Uit de verklaringen van uw echtgenote blijkt dan weer dat de problemen aan de nieuwe school in juli zouden ontstaan zijn (CGVS (...)B, p. 15). Zij verklaart hierover verder dat jullie op 5 juli 2019 de derde dreigbrief vonden en toen vliegtickets gekocht zouden hebben (CGVS (...)B, p. 15). Dat jullie verklaringen ook hierover verschillen, tast opnieuw de geloofwaardigheid van deze verklaringen aan. Bovendien is het opvallend dat indien jullie na deze brief in juli het besluit gemaakt zouden hebben het land te verlaten, u hier tijdens uw persoonlijk onderhoud, geen idee meer van zou hebben. Nogmaals wordt zo afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen.

Daarnaast kunnen ook jullie verklaringen over de klacht die jullie indienden niet overtuigen. U verklaart namelijk op een bepaald moment zelf dat de politie in El Salvador niet betrouwbaar is, dat zij banden hebben met de bendes (CGVS (...), p. 12). In dit opzicht stelt het CGVS zich vooreerst de vraag om welke reden jullie daar dan klacht indienden en welke beweegredenen jullie dan konden hebben voor het indienen van deze klacht. Verder stelt u dat jullie omwille van de banden die de politie met de bendes heeft, de documenten die jullie daar indienden (bv. de dreigbrieven), daar niet durven opvragen (CGVS (...), p. 12). Uit uw verklaringen bij het CGVS blijkt echter dat jullie reeds voor het indienen van de klacht op 18 juli 2019 het besluit maakten het land te verlaten en naar België te komen waar ook familieleden van u reeds een verzoek om internationale bescherming indienden (CGVS (...), p. 27, 16, 5-8). In dit opzicht is het merkwaardig dat jullie daar deze documenten zouden indienen, in plaats van deze mee te nemen naar het land waar jullie van plan waren een verzoek om internationale bescherming in te dienen, of hier zelfs geen kopie van konden neerleggen. Wat nog frappeert, is dat u op een bepaald moment stelt dat u niet weet wat jullie zou overkomen zijn indien jullie de politie hadden ingelicht (CGVS (...), p. 15-16). Geconfronteerd met het feit dat u toch verklaarde klacht ingediend te hebben bij de politie, stelt u dat jullie daarmee wilden beginnen maar dat zij toen ook benadrukten dat deze klacht nergens toe ging dienen omdat zij over mensen beschikten die de bendes daarover konden inlichten (CGVS (...), p. 15-16). Hiermee laat u weer in het midden of u nu al dan niet klacht indiende, en geeft u opnieuw allesbehalve aan om welke reden jullie dit eigenlijk zouden doen indien hier dergelijke risico's aan verbonden waren. U verklaart hieromtrent later nog dat jullie dachten dat het indienen van die klacht misschien toch iets zou veranderen, dat de autoriteiten misschien toch rekening met jullie zouden houden (CGVS (...), p. 27). U klaart hier echter op geen enkele manier uit om welke reden jullie dit dan zouden denken, wat zeker in het licht van uw voorgaande verklaringen hieromtrent weinig aannemelijk is.

Bovendien is het frappant dat jullie deze klacht zouden indienen nadat jullie reeds tickets gekocht hadden om het land te verlaten (zie boven), en vraagt het CGVS zich af om welke reden jullie dan nog de daaraan verbonden risico's zouden willen lopen indien jullie toch al vooruitzichten hadden om binnen korte tijd veiliger oorden op te zoeken. Hierop gewezen, stelt u dat jullie dit deden omdat er dan al een antecedent zou zijn voor mocht er daarna nog iets met uw moeder of schoonmoeder gebeuren (CGVS (...), p. 27). Uit

uw verklaringen over de banden die de politie heeft met de bendes etc. (zie boven), lijkt het echter risicovoller voor hen om afgestraft te worden voor deze klacht, dan dat het nuttig zou zijn voor hen om dergelijke antecedenten op papier te hebben. Ook hiermee kan u dus deze onwaarschijnlijkheden niet uitklaren en wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nogmaals aangetast.

Ook uw verklaringen over het tijdstip waarop u klacht indiende komen niet overeen. Bij de DVZ verklaarde u namelijk dat jullie op 31 januari 2019 klacht indienden (Vragenlijst CGVS (...), vraag 5), hoewel u bij het CGVS verklaarde dat dit op 18 juli 2019 was (CGVS (...), p. 16). Ook deze tegenstrijdigheid kan u niet uitklaren na confrontatie (CGVS (...), p. 16). Indien u bovendien pas op 18 juli 2019 klacht indiende, kan verwacht worden dat u in deze klacht melding maakt van elk incident dat jullie tot dan toe zouden meegemaakt hebben. Uit de klacht blijkt echter dat u niets meer vermeld over de incidenten die jullie nog meemaakten aan de nieuwe school, na 31 januari 2019 (zie administratief dossier, groene map), wat verder wenkbrauwen doet fronsen. Daarnaast zijn nog andere inconsistenties te vinden tussen uw verklaringen en de inhoud van dit document. Zo staat in de klacht te lezen dat jullie achtervolgd werden door twee voertuigen, hoewel ook dit anders blijkt uit jullie verklaringen bij het CGVS (zie boven). U verklaart verder dat u op het moment dat u meegenomen werd gevraagd werd die dag nog te betalen (CGVS (...), p; 5-8). Ook dit blijkt echter anders uit de klacht waar staat dat ze toen zeiden dat u al dat geld moest geven op het moment dat uw werknemers in februari betaald zouden worden (zie administratief dossier, groene map). Ook dit element kan niet overeenkomen met uw verklaringen, temeer gezien u bij het CGVS verklaarde dat de lonen steeds op het einde van de maand betaald werden (CGVS (...), p. 19, 26). Hierop gewezen stelt u dat het toen net de overgang was van eind januari naar februari en dat ze misschien dachten dat u het personeel moest uitbetalen (CGVS (...), p. 26). Indien de vrouw van één van deze bendeleden echter deel uitmaakte van dit personeel (zie boven), is het niet aannemelijk dat zij niet zouden weten of jullie het loon toen al uitbetaald hadden of niet. Omwille van bovenstaande redenen wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nogmaals teniet gedaan, en rijzen ook vragen bij de authenticiteit en waarde die gehecht mag worden aan het document dat u neerlegt om deze verklaringen te ondersteunen.

Ook het feit dat er geen incidenten blijken plaatsgevonden te hebben tussen januari en juni 2019 doet twijfel rijzen. U stelt hier dat dit zou komen omdat de bende die jullie lastig viel, toen geen aanwijzingen zou hebben over waar jullie waren (CGVS (...), p. 27). Hierboven werd reeds aangegeven dat zij wisten waar jullie woonden, en zelfs in het verleden reeds naar deze plaats kwamen om jullie te bedreigen (zie boven). Indien zij jullie toen wilden vinden of lastig vallen, moet dit dan ook helemaal geen probleem geweest zijn voor hen. Bovendien blijkt dat zowel u als uw echtgenote in deze periode ook gingen werken en dus regelmatig buiten kwamen (CGVS (...), p. 7-8). Ook hierdoor wordt de geloofwaardigheid van jullie verklaringen dan ook verder op de helling gezet.

Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat uw schoonmoeder nog steeds in hetzelfde huis in El Salvador verblijft en dat zij daar sinds jullie vertrek geen problemen meer zou gekend hebben (CGVS (...), p. 11-12). Zij leeft daar bovendien geen ondergedoken bestaan, en zou zelfs nog steeds gaan werken (CGVS (...), p. 11-12). Indien jullie echter daadwerkelijk gevisieerd werden door de mara's, en jullie om deze reden na het sluiten van jullie school het land moesten verlaten, is het niet aannemelijk dat uw schoonmoeder, die nota bene de eigenares van die scholen was, daar wel probleemloos en openlijk zou kunnen blijven. Indien zij daar bovendien net als jullie een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstig lijden zou lopen, kan het feit dat zij haar pensioen niet wil mislopen niet gezien worden als afdoende reden om het land niet te verlaten (CGVS (...), p. 7). Een dergelijke houding ondergraaft zowel de geloofwaardigheid als de ernst van bovenstaande vervolgingsfeiten. Gevraagd hoe het komt dat zij niet (meer) benaderd werd door de mara's, stelt u dat het geweld tegen u en uw echtgenote gericht was en dat uw schoonmoeder niet zo veel op school verbleef (CGVS (...), p. 11-12). Indien zij echter uit waren op het geld dat jullie verdienden, is het niet waarschijnlijk dat zij haar, de persoon die net de geldschietter zou geweest zijn, hierbuiten lieten, zeker niet nadat jullie het land verlieten. Ook het feit dat zij niet veel op school was, kan hiervoor geen geldig argument zijn, gezien haar identiteit als eigenaar toch kenbaar moet geweest zijn voor de infiltrant die de bendeleden inlichtte over het reilen en zeilen op de school (zie boven). U verklaarde bovendien ook zelf dat niet enkel u en uw vrouw, maar uw 'familie' bedreigd werd door de bendes (CGVS (...), p. 7).

In de klacht, die dus gebaseerd zou zijn op uw verklaringen, staat daarenboven te lezen dat 'ze anders de beheerders en de eigenares van het college, die de schoonmoeder is van de klager gingen doden' (zie administratief dossier, groene map).

Ook uw echtgenote slaagt er niet in om uit te klaren om welke reden haar moeder daar zonder problemen zou kunnen blijven. Zij stelt dat het misschien wel komt omdat haar moeder les zou gegeven hebben aan

bendeleden (CGVS (...)B, p. 10-11). Zij baseert zich hier echter louter op een vermoeden, dat ze geenszins kan staven met enige concrete indicaties. Indien dit bovendien de reden zou zijn, is het nog steeds onwaarschijnlijk dat deze bendeleden haar zouden sparen maar dan wel haar dochter en schoonzoon zouden bedreigen. Uw echtgenote bevestigt bovendien dat het inderdaad de hele familie was die bedreigd werd, maar dat jullie samen de conclusie maakten dat het eigenlijk om u, uw zus en broer zou gaan omdat haar moeder niets meemaakte (CGVS (...)B, p. 10-11). Indien deze bedreigingen echter persoonlijk gericht zouden zijn op u en uw familieleden, en dus niet echt gelinkt met de scholen die jullie oprichtten, rijst de vraag om welke reden deze bedreigingen dan gestopt zouden zijn in de periode tussen januari en juni toen jullie geen school meer hadden. Ook omwille van bovenstaande redenen wordt de geloofwaardigheid van jullie verklaringen teniet gedaan.

Omwille van bovenstaande redenen kan dan ook geen geloof gehecht worden aan jullie aangehaalde vervolgingsfeiten. Ze vormen bijgevolg geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming.

Ook het feit dat u en uw echtgenote sympathisanten blijken te zijn voor ARENA en in het verleden bepaalde activiteiten uitvoerden ten voordele van deze partij, kan in jullie hoofde niet leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Jullie verklaarden immers zelf hierdoor nooit problemen gehad te hebben in El Salvador en dat jullie ook niet vrezen dat jullie hierdoor in de toekomst nog in de problemen zouden kunnen komen (CGVS (...), p. 21-22; CGVS (...)B, p. 9).

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_des_ressortissant_s_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op

https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

U haalt bovendien ook de algemene onveiligheidssituatie in uw land aan en het feit dat mensen daar vermoord worden (CGVS (...), p. 5). Hiervoor moet gewezen worden op onderstaande beoordeling van deze veiligheidssituatie door het CGVS.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Het loutere feit dat u een gezinslid bent van een begunstigde van internationale bescherming heeft geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft u niet automatisch recht op een internationale beschermingsstatus daar u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde zou bestaan.

Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.

Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd 'Kwalificatie (herschikking)' de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn : de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw gezinssituatie.

De overige documenten die jullie voorleggen, kunnen de beoordeling van het CGVS niet ombuigen. Uw identiteitskaart, paspoort, rijbewijs, huwelijksakte, het paspoort van uw vrouw, de identiteitskaart van uw vrouw, het paspoort van jullie dochter C.D.R.G., het paspoort van jullie zoon C., het paspoort van jullie dochter A.A.R.G., de geboorteaktes van de kinderen, de identiteitsbewijzen van de kinderen in België, het document van fedasil kunnen enkel jullie verklaringen over jullie identiteit, herkomst, familiebanden, huwelijk, reisweg en verblijf in België ondersteunen. Deze elementen staan hier niet ter discussie. De documenten omtrent de school van uw schoonmoeder, kunnen enkel aantonen dat zij een schooltje had in El Salvador en dat jullie daar gewerkt hebben. Ook dit wordt niet in vraag gesteld door het CGVS. De diploma's van u en uw echtgenote en documenten omtrent opleidingen die jullie gevolgd hebben, handelen opnieuw over elementen die niet betwijfeld worden door het CGVS.

Het medische document omtrent uw operatie in 2016, kan enkel aantonen dat u op dit moment een operatie aan de rug onderging, wat ook niet betwijfeld wordt door het CGVS. De affiche omtrent de aangifte van afpersingen, berichtgeving en artikels op het internet over geweld, moorden, de aanwezigheid en invloed van bendes in El Salvador (en meer specifiek in uw eigen regio) spreken zich echter uit over feiten, die anderen ten beurt vielen in uw regio, en kunnen geenszins aantonen dat u het risico loopt persoonlijk het slachtoffer te worden van deze situatie. Hierdoor kunnen ook deze artikels niet afdoende zijn om te leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus in uw hoofde.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

- De bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van verzoekster, G.D.R.R.M., luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 31/07/2019
Overdracht CGVS: 23/10/2019

U had een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 12 maart 2020 van 15.06 uur tot 16.44 uur. U werd bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is. Uw advocaat, meester Henrion, was aanwezig tijdens uw persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van El Salvador, geboren op 18 november 1988 in San Salvador. Voor uw vertrek uit El Salvador woonde u samen met uw gezin, moeder en broer in Lourdes Colon, La Libertad.

U bent gehuwd met R.H.V.A. ((...), (...)). Samen hebben jullie drie kinderen, C.A.R.G. ((...)), C.D.R.G. ((...)) en A.A.R.G. ((...)).

Uit uw verklaringen bleek dat u uw verzoek om internationale bescherming integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenoot werden aangehaald. Uw echtgenoot verklaarde het volgende: [idem bestreden beslissing verzoeker]

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U baseert uw verzoek om internationale bescherming op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot. In het kader van zijn verzoek werd overgegaan tot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien u zich integraal beroept op dezelfde vluchtmotieven volgt u de beslissing van uw echtgenoot. De beslissing van uw man luidt als volgt:

[idem bestreden beslissing verzoeker]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren een schending aan van de volgende bepalingen:

*“- het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen;
- van de artikelen 48/3,48/4,48/5,48/6,48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;
- het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen.”*

Na een korte theoretische toelichting, gaan verzoekers, wat de toepassing *in casu* betreft, eerst in op de vluchtelingenstatus.

Verzoekers stellen dat de motivering in de bestreden beslissingen, dat zij hun vrees voor vervolging dan wel hun reëel risico op ernstige schade niet aannemelijk maken, gebaseerd is op een beoordelingsfout en een gebrek aan zorgvuldigheid. Verzoekers zijn vluchtelingen en hebben nood aan internationale bescherming in België. Zij vrezen immers in geval van terugkeer naar El Salvador te worden gedood of mishandeld door de bende MS13 omwille van het feit dat zij niet aan hun eisen hebben voldaan en het land zijn ontvlucht.

Verzoekers betwisten de motivering in de bestreden beslissingen dat geen geloof kan worden gehecht aan de aangehaalde vervolgingsfeiten omwille van tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden in hun verklaringen over kernelementen van het relaas en aldus niet aannemelijk maken dat zij in El Salvador het slachtoffer waren van een persoonlijke en doelgerichte vervolging of dat zij bij een terugkeer hiervan slachtoffer zouden worden, op de verschillende punten:

(1) Inzake de in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden in verzoekers' verklaringen bij aanvang van de procedure en tijdens de persoonlijke onderhouds, benadrukken verzoekers vooreerst dat de omstandigheden van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (*lawaai, overbevolking, gebrek aan privacy, etc.*) niet altijd toelaten dat de notities van dit interview het volledige relaas van een verzoeker weerspiegelen.

Zij achten het geenszins vanzelfsprekend voor een verzoeker die een eerste interview aflegt, zonder op voorhand een advocaat te hebben ontmoet, om eensluidende en volledige verklaringen af te leggen. Verzoekers wijzen naar de verklaringen van verzoeker bij aanvang van zijn persoonlijk onderhoud dat hem tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd gezegd dat hij bij het Commissariaat-generaal meer tijd zou krijgen voor details. Zij menen dat dit de commissaris-generaal moest dwingen tot een voorzichtige benadering van hun verklaringen tijdens het interview bij aanvang van de procedure, terwijl uit de beoordeling in de bestreden beslissingen blijkt dat dit niet het geval is, en dat hij een beperkt

belang had moeten toekennen aan het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken bij de beoordeling van hun geloofwaardigheid, gezien er klaarblijkelijk fouten en misverstanden te betreuren waren.

(2) Waar de bestreden beslissingen verschillende ongeloofwaardigheden vaststellen in hun verklaringen met betrekking tot de wijze waarop de bendes hen benaderden, merken verzoekers op dat:

“Tegenpartij blijkt te stellen - zonder dit argument met enige concrete informatie te staven - dat bendes altijd op coherente manier met Salvadoraanse burgers omgaan. Dit is zeker niet het geval. Indien blijkt uit informatie dat de bendes een zekere hiërarchie volgen blijkt er nergens uit dezelfde informatie dat de bendes zo degelijk georganiseerd zijn dat het gedrag van de bendeleden altijd eensluidend is. Overigens kunnen verzoekers zich moeilijk op de plaats stellen van de bendes en kunnen slechts maar veronderstellingen maken omtrent het manier waarop ze werden benaderd. Verzoekers onwetendheid over bepaalde aspecten van de “modus operandi” van de bendes is onvoldoende om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van hun relaas.”

(3) Waar de bestreden beslissingen ongeloofwaardigheden vaststellen in de reactie van verzoekers op de bedreigingen van de bende, met name dat zij de eerste afpersingsbrief niet serieus namen en nadien geen voorzorgsmaatregelen namen en ondanks de risico's opnieuw een school hebben geopend, wijzen verzoekers erop dat geen rekening werd gehouden met de bijzondere context in El Salvador, waarbij een grote meerderheid van de bevolking door de bendes wordt benaderd en mishandeld. Zij citeren uit de COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van Cedoca van 15 juli 2019 en informatie van Insight Crime and Global Initiative, dat specifiek handelt over de invloed van de bendes op handelszaken in El Salvador. Verzoekers voeren aan dat uit deze informatie volgt dat iedere burger die een economische activiteit uitvoert zich bewust is dat hij, op ieder moment, een risico loopt om slachtoffer te worden van afpersing. Verzoekers, die ondernemers zijn en scholen hebben overgenomen met een winst oogmerk, zijn hierop geen uitzondering. Zij waren zich welbewust van de risico's maar kozen er toch voor om hun zaak op te starten. Verzoekers citeren hierbij uit de verklaringen van verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud. Verzoekers achtten het vanzelfsprekend dat zij een bedrag verschuldigd zouden zijn aan de bendes doch meenden ten onrechte dat dit geen veiligheidsrisico's met zich ging meebrengen.

Gelet op het voorgaande, achten verzoekers het niet verbazingwekkend dat zij een school overnamen in een gebied waar de M16 aan de macht is, geen bijzondere voorzorgsmaatregelen hebben genomen nadat zij de eerste dreigbrief kregen en dat zij toch een tweede school openden ondanks de risico's die zij liepen. Zij menen dat, in een land waar bendes deel uitmaken van de realiteit, *“beslissingen [worden] genomen om risico's te beperken, niet om deze weg te werken (wat onmogelijk blijkt te zijn!).”* Zij benadrukken dat zij geen alternatief hadden, in tegenstelling tot wat de bestreden beslissingen suggereren.

(4) Waar de bestreden beslissingen verzoekers tegenstrijdige verklaringen verwijten over de ontvoering van verzoeker op 31 januari 2019 en het moment dat ze besloten de school te sluiten, wijzen verzoekers naar voorgaand verweer met betrekking tot het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (zie *supra*). Verder voeren verzoekers aan dat *“verzoeker heeft bij DVZ uitgelegd dat: “Eind januari hadden we een vergadering met de ouders, er stopte een voertuig en zijn er 3 gewapende mannen naar mij toegekomen” wat niet indruist tegen zijn verklaringen bij het CGVS volgens hetwelk er tijdens de oudercontact drie mannen (die ervoor met een voertuig zijn aangekomen) zich van het groep ouders hebben gescheiden en naar verzoeker zijn gekomen. Verzoekers verklaringen zijn coherent.”*

Ook wat de datum betreft waarop verzoekers besloten om de school te sluiten, voeren verzoekers aan dat de verklaringen van verzoeker *“in wezen hetzelfde”* zijn, zijnde 31 januari enerzijds en begin februari anderzijds. Zij achten de motivering in de bestreden beslissingen op dit punt niet serieus en onredelijk en onvoldoende om hun geloofwaardigheid te betwisten.

(5) Waar tegenstrijdigheden worden vastgesteld in de verklaringen tussen verzoeker en verzoekster, achten zij hun verklaringen voorwerp geworden van een *“onredelijke overdreven analyse”*. Zij wijzen erop dat *“sommige tegenstrijdigheden gebeurtenissen betreffen dat verzoekers niet samen hebben meegemaakt (verzoekster was niet aanwezig tijdens verzoekers ontvoering waardoor zij ook zij ook geen informatie mbt de infiltrant heeft gekregen) of die niet-centrale elementen van het relaas betreffen (de exacte inhoud van de eerste dreigbrief).”* Zij menen dan ook dat een soepele lezing van hun verklaringen zich opdringt. Voor het overige achten zij hun verklaringen identiek alsook plausibel en coherent, gelet op de algemene situatie in El Salvador.

Verzoekers voeren verder nog aan dat de zus van verzoeker, C.Y.R.H. in 2017 in België de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend omwille van problemen met afpersing gerelateerd aan de zaak die

ze met haar echtgenoot had en dat haar broer E.E.R.H., omwille van een gelijkaardig probleem met zijn restaurant, de vluchtelingenstatus werd toegekend. Verzoekers vader, V.M.R.E. en halfzussen zijn El Salvador ontvlucht vanwege problemen met afpersingen gerelateerd aan de zaak van zijn vader. Hun verzoeken om internationale bescherming zijn hangende. Verzoekers citeren uit de verklaringen van verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud en stellen dat hij benadrukt heeft dat zijn asielmotieven gerelateerd zijn aan de asielmotieven van zijn vader. Zij menen dan ook dat de vrees van verzoekers en hun familieleden als geheel dient te worden onderzocht. Verzoekers citeren hierbij nog uit voormelde COI Focus met betrekking tot de risico's voor familieleden die het doelwit vormen van bendes. Zij achten de motivering in de bestreden beslissingen niet voldoende getuigen van een zorgvuldige analyse van hun risico om te worden bedreigd omwille van hun familieband met personen die het doelwit vormen van criminele bendes en wiens nood aan internationale bescherming werd erkend door de commissaris-generaal. Zij wijzen erop dat het administratief dossier geen informatie bevat over de procedures tot het bekomen van internationale bescherming van verzoekers' familieleden, hetgeen volgens hen nochtans pertinente informatie betreft. De aangehaalde risico's werden aldus niet zorgvuldig onderzocht.

Verzoekers benadrukken verder nog dat, zelfs indien verzoeksters moeder tot nu toe geen problemen heeft gekend met de bendes, dit niet wegneemt dat dit in de toekomst kan gebeuren. Zij blijft immers in angst zitten omdat zij de enige is die in El Salvador is gebleven. Verzoekers citeren uit de verklaringen van verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud.

Verzoekers benadrukken verder dat El Salvador één van de gevaarlijkste landen ter wereld is. Zij citeren in dit verband uit het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken voor El Salvador. Bovendien wijzen zij erop dat in 2018 meer dan 97,5 procent van de verzoeken om internationale bescherming van personen met de Salvadoraanse nationaliteit een positieve beslissing kregen van de commissaris-generaal, *“wat klaarblijkelijk een bewijs is van de nood aan bescherming voor staatsburgers van El Salvador”*. De commissaris-generaal toont niet aan dat de situatie op één jaar tijd veranderd is. Verzoekers menen dat de verzoeken om internationale bescherming van El Salvadoranen met de grootste voorzichtigheid moeten worden behandeld. Het *“voordeel van de twijfel”* dient *in casu* breed te worden toegepast, aldus verzoekers. Zij geven nog een theoretische toelichting inzake *“het voordeel van de twijfel”*.

Verzoekers besluiten dat zij coherente en plausibele verklaringen aflegden die overeenstemmen en dat de vastgestelde tegenstrijdigheden betrekking hebben op details en onvermijdelijk zijn wanneer twee personen hun versie van één gebeurtenis geven. De commissaris-generaal heeft evenwel *“telkens de voorkeur gegeven aan een lezing die “tegenstrijdigheden” en een “onnauwkeurige kennis” doet ontstaan in plaats van, rekening houdend met de objectieve algemene situatie in El Salvador en de grote behoefte aan bescherming van onderdanen van El Salvador, een soepele lezing van de verklaringen te onthouden.”* De commissaris-generaal trekt de geloofwaardigheid van verzoekers' relaas in twijfel louter op grond van *“oppervlakkige tegenstrijdigheden”* in hun verklaringen bij aanvang van de procedure en tijdens de persoonlijke onderhouds en op grond van verklaringen die via een *“subjectieve appreciatie”* van de commissaris-generaal zonder rekening te houden met de algemene situatie, als *“niet aannemelijk”* worden beschouwd. Zij verwijzen andermaal naar het principe van *“het voordeel van de twijfel”* en aan *“de grote behoefte aan internationale bescherming voor onderdanen van El Salvador”*. Verzoekers hebben alles geprobeerd om documenten neer te leggen ter staving van hun relaas en hun verzoeken om internationale bescherming zo snel mogelijk ingediend. Verzoekers werden reeds het slachtoffer van *“vervolgingen (bedreigingen)”*. Zij achten artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet van toepassing.

Verzoekers gaan verder in op hun nood aan subsidiaire bescherming. Zij wijzen vooreerst op hun relaas en het feit dat op basis van hetgeen voorafgaat (zie *supra*) er redenen zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, wegens *“foltering of onmenselijke of vernederende behandeling ontvoering, verkrachting en onderwopring aan sekslavernij, of bestraffing door de daden van vervolging vanwege de criminele bendes, waarvan zij het slachtoffer was in El Salvador.”*

Verzoekers betwisten verder de beoordeling in de bestreden beslissingen inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Zij menen dat de informatie waarnaar de commissaris-generaal verwijst en haar oordeel aangaande de aard van het geweld in El Salvador op steunt, genuanceerder is en allerm minst eenstemmig besluit dat er in El Salvador geen binnenlands gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet waaruit een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld kan voortvloeien. Verzoekers citeren uit de voormelde COI Focus inzake de veiligheidssituatie in El Salvador. Zij benadrukken andermaal dat hieruit blijkt dat *“de classificering van het geweld in El Salvador allerm minst eenduidig is. Hoewel er bronnen zijn*

die het door verwerende partij in de bestreden beslissing ingenomen standpunt bevestigen, zijn er ontegensprekelijk eveneens meerdere bronnen die wel degelijk gewag maken van een binnenlands gewapend conflict dat aanleiding geeft tot willekeurig geweld. Het feit dat deze elementen niet worden vermeld in de bestreden beslissing, maakt de motivering van verwerende partij gebrekkig en lacunair. Het dient overigens te worden opgemerkt dat de motivering wat het onderdeel subsidiaire bescherming betreft, allerminst uitvoerig is en dat verwerende partij niet op afdoende wijze verklaart waarom het geweld in El Salvador volgens haar niet als binnenlands gewapend conflict kan worden beschouwd." Verzoekers zijn van mening dat er in El Salvador weldegelijk een binnenlands gewapend conflict heerst dat een ernstige bedreiging vormt voor hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers besluiten uit hetgeen voorafgaat dat hen de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend.

In uiterst ondergeschikte orde voeren verzoekers aan dat de bestreden beslissingen dienen te worden vernietigd. Zij stellen dat de commissaris-generaal hun relaas onvoldoende heeft geanalyseerd en "al te gemakkelijk" heeft besloten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, zonder op afdoende wijze rekening te houden met de algemene en persoonlijke situatie van verzoekers en de vervolgingen waar de hele familie het doelwit van is. In het licht van het voorgaande, met name het verhoogd risicoprofiel van verzoekers als ondernemers, kan worden gesteld dat de commissaris-generaal de zaak onvoldoende heeft bestudeerd en de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is. Verzoekers dienen opnieuw gehoord te worden door de commissaris-generaal, die aanvullende onderzoeksmaatregelen moet stellen.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegen verzoekers de COI Focus "El Salvador: Situation sécuritaire" van Cedoca van 15 juli 2019 (stuk 3) toe aan het verzoekschrift.

2.1.3. In een aanvullende nota van 4 december 2020 brengt de commissaris-generaal de COI Focus "El Salvador: Situation sécuritaire" van Cedoca van 12 oktober 2020 ter kennis.

2.2. De Raad onderzoekt de verzoeken om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekers al dan niet beantwoorden aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoekers geschonden achten, en een theoretische uiteenzetting over een aantal van deze bepalingen laat niet toe om vast te stellen dat verzoekers een nood hebben aan internationale bescherming.

2.3. Verzoekers slagen er niet in de door hen aangehaalde vervolgingsfeiten aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoekers' verweer in het verzoekschrift in wezen beperkt blijft tot het volharden in de geloofwaardigheid en de consistentie van hun verklaringen en het bekritisieren en minimaliseren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hiermee doen zij geen afbreuk aan de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissingen.

Verzoekers weerleggen geenszins de motivering in de bestreden beslissingen omtrent de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen hun verklaringen bij aanvang van de procedure en tijdens de persoonlijke onderhouds door louter hypothetisch te verwijzen naar de moeilijke omstandigheden tijdens het interview bij aanvang van de procedure.

Zelfs al valt niet uit te sluiten dat niet elk interview in optimale omstandigheden plaatsvindt, dan nog dienen verzoekers *in concreto* aan te tonen dat wat in de CGVS-vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd opgenomen, niet overeenstemt met wat zij werkelijk hebben verklaard, *quod non*. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoekers' verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan hen werden voorgelezen in het Spaans en dat zij deze vervolgens ondertekenden, zodat zij zich akkoord verklaard hebben met de inhoud ervan. Verzoekers wijzen in het verzoekschrift op de verklaringen van verzoeker dat hem werd verteld dat hij op het Commissariaat-generaal meer tijd zou krijgen voor details (Notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, stuk 5, p. 4), doch tonen hiermee niet aan dat zich daadwerkelijk fouten en misverstanden hebben tijdens het interview bij aanvang van de procedure. Zowel

verzoeker als verzoekster verklaarden uitdrukkelijk dat hun verklaringen goed werden weergegeven in de CGVS-vragenlijst en dat zij alle redenen voor hun vertrek uit El Salvador hebben kunnen aangeven (*Ibid.*, p. 4-5, Notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster, stuk 5B, p. 4). De Raad merkt dan ook op dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische misverstanden of fouten tijdens het interview bij aanvang van de procedure op te werpen. Waar verzoekers nog aanvoeren dat het niet vanzelfsprekend is om tijdens het eerste interview, zonder bijstand van een advocaat, eensluidende en eenduidige verklaringen af te leggen, benadrukt de Raad dat van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij voor de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming in staat is om voldoende coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen af te leggen. De feiten die de aanleiding vormen voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn verzoek, moeten op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze worden weergegeven in iedere fase van het onderzoek. Dit geldt tevens tijdens een interview zonder bijstand van een advocaat. Daarenboven betreffen de vastgestelde tegenstrijdigheden kernelementen van hun relaas, waardoor redelijkerwijze kon worden verwacht dat verzoekers deze elementen correct weergeven en verzoekers maken niet aannemelijk de aanwezigheid van een advocaat hierop enige impact heeft. Gelet op hetgeen voorafgaat, besluit de Raad dan ook dat verzoekers' verweer geen afdoende verklaring vormt voor de vastgestelde tegenstrijdigheden. Verzoekers kunnen dan ook niet gevolgd worden dat er slechts een beperkt belang dient te worden toegekend aan hun verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verzoekers kunnen verder niet gevolgd worden waar zij in hun verzoekschrift voorhouden dat verzoeker geen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd bij aanvang van de procedure en tijdens het persoonlijk onderhoud over het incident waarbij hij werd meegenomen aan zijn school door drie mannen van de bende. Verzoeker beschreef dit incident bij aanvang van de procedure immers als volgt "*Eind januari hadden we een vergadering met de ouders, er stopte een voertuig en zijn er drie gewapende mannen naar mij toegekomen*" (CGVS-vragenlijst verzoeker, stuk 8, p. 2). In tegenstelling tot verzoekers' bewering in het verzoekschrift, zijn deze verklaringen niet verenigbaar met de wijze waarop verzoeker dit incident heeft beschreven tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Verzoeker verklaarde hier immers dat de juffen achteraan in een lokaal de ouders te woord stonden en dat zich opeens drie mannen zich afscheidden van deze groep en naar verzoeker toekwamen (Notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, stuk 5, p. 6-7).

Evenmin kunnen verzoekers worden bijgetreden dat het antwoord van verzoeker met betrekking tot de datum waarop zij de school sloten, in wezen hetzelfde is, daar verzoeker bij aanvang van de procedure verklaarde dat ze begin februari besloten de school te sluiten (CGVS-vragenlijst verzoeker, stuk 8, p. 2) en tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat dit op 31 januari gebeurde (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 15). De Raad benadrukt andermaal dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij voor de instanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn verzoek, op een zorgvuldige en nauwkeurige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek, *quod non*. Verzoekers' verklaringen op dit punt zijn aldus weldegelijk inconsistent. De bestreden beslissingen motiveren dan ook terecht dat de vastgestelde tegenstrijdigheden afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van verzoekers' verklaringen.

Waar verzoekers aanvoeren dat uit de beschikbare landinformatie niet kan blijken dat de handelswijze van de bendes altijd eensluidend is en dat zij ook slechts veronderstellingen kunnen doen hierover, wijst de Raad erop dat verzoekers' verklaringen een bewijs kunnen zijn van hun hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat zij mogelijk en geloofwaardig zijn. Het is aan verzoekers om de motieven van de bestreden beslissingen aan de hand van concrete argumenten te weerleggen of in een ander daglicht te stellen, *quod non in casu*. De vaststellingen in de bestreden beslissingen dat verzoekers' verklaringen over de handelswijze van de bende MS op verschillende punten ongeloofwaardig zijn, doen dan ook wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers' verklaringen over hun problemen met deze bende. De Raad wijst er daarenboven nog op dat uit de motiveringen in de bestreden beslissingen blijkt dat verzoekers er evenmin in slaagden om eenduidige verklaringen af te leggen ter verklaring van de specifieke handelswijze van de bendes in hun geval.

Verzoekers menen verder nog dat de motivering in de bestreden beslissingen geen rekening houdt met de bijzondere context in El Salvador, zoals blijkt uit objectieve informatie, waarbij iedere burger die een economische activiteit uitoefent, zich bewust is dat hij een risico loopt op afpersing. Verzoekers kozen er voor om een school te openen, er zich bewust van zijnde dat zij een bedrag zouden moeten betalen aan de bendes, doch zij dachten ten onrechte dat dit geen veiligheidsproblemen met zich mee zou brengen.

Aldus achten zij het niet verbazingwekkend dat zij een school hebben overgenomen in een gebied waar de MS aan de macht is, dat zij geen voorzorgsmaatregelen namen nadat zij de eerste dreigbrief kregen en dat zij toch een tweede school openden ondanks de risico's, gezien het onmogelijk is om dergelijke risico's weg te werken in een land waar bendes deel uitmaken van de realiteit en zij enkel beslissingen konden nemen om risico's te beperken. De Raad is evenwel van oordeel dat, in het licht van de door verzoekers aangehaalde informatie, hun handelswijze in het licht van de bedreigingen door de bende MS des te ongeloofwaardiger is. Gezien afpersing een wijdverspreid fenomeen betreft in El Salvador, acht de Raad het in navolging van de commissaris-generaal immers niet aannemelijk dat verzoekers zouden verklaren dat zij de eerste dreigbrief van de bende als een grap beschouwden (Notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, stuk 5, p. 8), temeer nu zij in hun verzoekschrift zelf aangeven dat zij wisten dat zij de bendes een bedrag zouden verschuldigd zijn. Dat verzoekers dachten dat dit geen veiligheidsproblemen met zich zou meebrengen, betreft eveneens een ongeloofwaardige verklaring in het licht van de context in El Salvador. Uit de objectieve beschikbare informatie, namelijk de COI Focus "Salvador. Situation sécuritaire" van Cedoca van 12 oktober 2020, blijkt dat het niet of te laat betalen van de rente kan beschouwd worden als een daad van verzet en een vorm van geweld tot gevolg kan hebben, zoals de ontvoering van een familielid, verdwijning of moord. Verzoekers hebben trouwens verschillende familieleden die El Salvador reeds moesten ontvluchten omdat zij afgeperst werden door de bendes (*Ibid.*, p. 7-8). Er kan dan ook niet ernstig worden aangenomen dat zij zich niet bewust waren van het feit dat zij veiligheidsproblemen zouden kunnen kennen. In dit licht is het evenmin aannemelijk dat verzoekers het verschuldigde bedrag niet onmiddellijk zouden betaald hebben toen bleek dat zij geviseerd werden door de bendes. De Raad benadrukt verder nog dat het, in het licht van de context in El Salvador, evenmin geloofwaardig is dat verzoekers, nadat zij bedreigd werden door een bende omwille van hun school, nog een tweede school zouden openen die zich recht tegenover hun woonplaats bevond, gelet op hun verklaringen dat de bende wist waar zij woonden en hen daar al eerder had bedreigd. Uit verzoekers' verklaringen kan dan ook geenszins blijken dat zij beslissingen hebben genomen om hun risico's te beperken, nu blijkt dat zij geen enkele voorzorgsmaatregel hebben genomen om zich te vrijwaren van verdere bedreigingen door de bendes. Verzoekers' passieve gedrag in het licht van de bedreigingen van de bendes en hun nalatigheid om maatregelen te nemen hiertegen, relativeert dan ook de geloofwaardigheid van de door hen geschetste problemen.

Verzoekers voeren verder nog aan dat hun verklaringen te overdreven werden geanalyseerd wat de in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden tussen hun beide verklaringen betreft, daar deze enerzijds gebeurtenissen betreffen die verzoekers niet samen hebben meegemaakt en anderzijds geen betrekking hebben op kernelementen van hun relaas. De Raad merkt vooreerst op dat verzoekers niet kunnen worden gevolgd dat de inhoud van de eerste dreigbrief die zij ontvingen van de bendes geen kernelement betreft van hun relaas, gezien deze dreigbrief de aanvang betrof van hun persoonlijke problemen met de bendes en de inhoud van deze brief dus van belang was voor verzoekers. Zij stellen verder dat verzoekster niet aanwezig was tijdens de ontvoering en aldus geen informatie over de infiltrant kreeg, doch de Raad merkt op dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud nog verklaarde dat in de eerste dreigbrief werd vermeld dat er een infiltrante op hun school tewerkgesteld stond (Notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, stuk 5, p. 19). Verzoekers' verweer biedt dan ook geen afdoende verklaring voor de in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden in hun verklaringen over de infiltrante op hun school. Het verweer dat verzoekers bepaalde gebeurtenissen niet samen hebben meegemaakt, biedt bovendien hoe dan ook geen afdoende verklaring voor hun incoherente verklaringen over deze gebeurtenissen, aangezien van verzoekers, indien zij werkelijk een ernstige en oprechte vrees voor vervolging koesterden, redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij terdege hun gezamenlijke vluchtmotieven zouden hebben besproken in het kader van hun verzoek om internationale bescherming. Van verzoekers, die hun land van herkomst op grond dezelfde feiten verlaten hebben, kan aldus in alle redelijkheid worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden worden vastgesteld. Het vergelijken van verklaringen, afgelegd door echtgenoten die zich beroepen op dezelfde feiten, is immers een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan.

Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. De vastgestelde tegenstrijdigheden tussen verzoekers' verklaringen doen aldus verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun relaas.

Verzoekers voeren verder aan dat de moeder van verzoekster angstig is omdat zij de enige is die in El Salvador is gebleven en dat het loutere feit dat zij nog geen problemen heeft gekend met de bendes, niet betekent dat dit in de toekomst niet alsnog kan gebeuren. De Raad treedt de commissaris-generaal evenwel bij dat de vaststelling dat verzoeksters moeder tot op heden probleemloos in El Salvador kan

verblijven, terwijl zij nog steeds gaat werken, andermaal afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van verzoekers' vrees. Indien verzoekers werkelijk gevisieerd zouden worden, kan immers redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeksters moeder verder bedreigd zou zijn geweest na verzoekers' vertrek, temeer daar zij de eigenaar was van de school die de aanleiding vormde voor de bedreigingen van de bendes. Dat verzoeksters moeder in angst zou leven klemt bovendien met verzoekers' verklaringen dat zij in El Salvador zou zijn gebleven om haar pensioen te kunnen krijgen (Notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, stuk 5, p. 7). Indien verzoeksters moeder daadwerkelijk meent dat zij een vrees voor vervolging heeft dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade in El Salvador, kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat zij tevens het land zou ontvluchten.

Gelet op hetgeen voorafgaat, is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers aangehaalde vervolgingsfeiten. Volgende motivering in de bestreden beslissing van verzoeker, die werd overgenomen in de bestreden beslissing van verzoekster, is pertinent en correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u en uw echtgenote vrezen voor vervolging door bendeleden gezien jullie in beide scholen die jullie trachtten uit te baten afgeperst werden door hen (CGVS (...), p. 5-8; CGVS (...)B, p. 7-8). Er dient echter te worden opgemerkt dat aan uw verklaringen in dit verband geen geloof gehecht kan worden gezien u verschillende tegenstrijdige en onwaarschijnlijke verklaringen aflegde over elementen die de kern van uw vluchtrelaas uitmaken.

Vooreerst is het op zijn minst opmerkelijk te noemen dat jullie pas in januari 2019 voor de eerste keer benaderd werden door de bendes voor het betalen van renta, hoewel jullie deze school al sinds 2017 overgenomen hadden (CGVS (...), p. 5-8; (...)B, p. 7-8). U stelt hierover dat de personeelwissel die jullie doorvoerden aan de oorzaak lag van de bedreigingen die jullie ontvingen, wat verklaart dat deze bedreigingen pas na deze wissel van start gingen (CGVS (...), p. 22). Hoewel deze personeelwissel dus een cruciale rol zou spelen in jullie vluchtmotieven, valt op dat u geen consistente verklaringen kan afleggen over het tijdstip van deze wissel. Zo stelt u tijdens uw vrije relaas dat in december 2018 de zomerlessen begonnen en daarna de personeelwissel werd doorgevoerd (CGVS (...), p. 5-8), hoewel u op een ander moment deze personeelwissel in 2017 plaatst (CGVS (...), p. 13). Hierdoor tast u dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen over deze personeelwissel aan. Bovendien valt op dat wanneer ook uw echtgenote gevraagd wordt om welke reden het zo lang duurde vooraleer de bendes jullie benaderden, zij hiervoor een andere verklaring geeft. Zij stelt namelijk dat de school van de ene naar de andere eigenaar ging, en dat de bendes misschien wilden kijken wie de school het langst zou beheren of het aantal kinderen zou verhogen of verlagen (CGVS (...)B, p. 10). Dat zij hier in tegenstelling tot u niets vermeldt over een infiltrant na de personeelwissel, doet verder wenkbrauwen fronsen. Daarenboven blijken ook jullie verklaringen over deze infiltrant zelf strijdig te zijn met elkaar. Uw echtgenote verklaart namelijk dat jullie niet wisten of deze persoon een familielid was, of een dochter of echtgenote van een bendelid (CGVS (...)B, p. 10), hoewel u zelf verklaarde dat het de vriendin of de vrouw van een bendelid zou geweest zijn (CGVS (...), p. 6). Ook in de klacht die u neerlegde, staat duidelijk dat deze infiltrant de vrouw van een bendelid zou geweest zijn (zie administratief dossier, groene map). Uw echtgenote kan hierop gewezen geen verklaring geven voor bovenstaande tegenstrijdigheid (CGVS (...)B, p. 10). Omwille van bovenstaande elementen wordt dan ook afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen.

Wat verder frappeert is dat u verklaart dat jullie die eerste afpersingsbrief niet serieus namen (CGVS (...), p. 5-8, 24). U verklaart dat jullie eerst dachten dat dit een slechte grap zou zijn, zonder uit te klaren om welke redenen u hier zo over zou denken (CGVS (...), p. 24). Gelet op het feit dat het moeten betalen van renta in El Salvador een veel voorkomend fenomeen is, en gelet op de reputatie van de bendes, is het echter niet aannemelijk dat u de brief zou afdoen als een grap. Verder ingegaan op wat u voelde toen u dit briefje vond, stelde u dat u toen toch ook wel ergens angstig was voor wat er zou kunnen gebeuren (CGVS (...), p. 24).

Ondanks deze angst verklaart u echter dat jullie buiten het feit dat jullie opletten voor verdachte personen alles gewoon verder deden zoals voordien (CGVS (...), p. 24). Dat jullie niet meer voorzorgen namen kan niet aannemelijk beschouwd worden, zeker gezien verschillende familieleden het land al moesten verlaten omwille van bedreigingen door dezelfde bende (CGVS (...), p. 24). Hierop gewezen stelt u dat jullie toen aan het ondernemen waren en dit niet productief zou zijn en dat jullie dit niet konden voorstellen (CGVS (...), p. 24). U slaagt er niet om met deze verklaring bovenstaande elementen te weerleggen. Ook deze elementen tasten de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan.

Ook over de inhoud van de eerste dreigbrief blijken jullie geen eensluidende verklaringen te kunnen afleggen. Zo verklaarde u bij het CGVS dat jullie door middel van de eerste dreigbrief te weten kwamen dat er een infiltrant was op school (CGVS (...), p. 19), hoewel u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat jullie dit te weten kwamen nadat u door hen werd meegenomen op de dag van het oudercontact (Vragenlijst CGVS (...), vraag 5). Gewezen op deze tegenstrijdigheden, slaagt u er niet in hiervoor een uitklaring te geven (CGVS (...), p. 19). Nog verklaart u dat in de eerste brief stond dat jullie het geld dat ze vroegen moesten achterlaten op de plaats waar jullie de enveloppe hadden gevonden (CGVS (...), p. 25). Wanneer u gevraagd werd wat er allemaal op dit briefje stond, vermeldde u hier echter niets over (CGVS (...), p. 23). U verklaart dat dit aan de vraagstelling zou liggen (CGVS (...), p. 25). Dat u dit echter niet zou vermelden wanneer u letterlijk gevraagd wordt wat er juist op het eerste briefje stond, hoewel ook dit toch belangrijke informatie is, is niet aannemelijk. Ook uw echtgenote kan geen consistente verklaringen afleggen over deze eerste brief. Zij stelt namelijk aanvankelijk dat er geen details in te lezen stonden over hoe jullie het geld moesten overhandigen en dat jullie veronderstelden dat jullie het geld onder de poort moesten leggen (CGVS (...)B, p. 12). Hierna verandert zij haar verklaring hierover echter en stelt ze dat dit toch zo op het briefje gestaan zou hebben (CGVS (...)B, p. 12), zonder te uitklaren om welke reden zij dit dan eerder anders zou verklaard hebben (CGVS (...)B, p. 12). Nogmaals wordt zo de geloofwaardigheid van jullie verklaringen op de helling gezet.

Ook aan jullie verklaringen over de achtervolging die jullie meemaakten op 18 januari en de brief die jullie de dag daarop vonden (CGVS (...), p. 5-8; CGVS (...)B, p. 7-8), kan geen geloof gehecht worden. Volgens uw verklaringen was in de straat waar jullie woonden de bende "18" aan de macht (CGVS (...), p. 8-10). In dit opzicht is het echter niet waarschijnlijk dat de rivaliserende bende "MS", die jullie afpersten, in het machtsgebied van de "18" zou kunnen komen om een dreigbrief af te leveren (CGVS (...), p. 6, 23). U verklaart bovendien ook zelf dat het niet zomaar mogelijk is om in het gebied van een rivaliserende bende te komen (CGVS (...), p. 8-10). Ook uw echtgenote verklaart dat jullie straat het territorium van de "18" was (CGVS (...)B, p. 6). Gevraagd of de MS hier dan kon binnen komen, stelt zij van niet (CGVS (...)B, p. 6). Op de plaats waar jullie eerste school was, in Ciudad Merliot, was de "MS" aan de macht (CGVS (...), p. 11, 20). Dit was volgens u ook de reden dat jullie hen moesten betalen, namelijk omdat deze plaats niet toebehoorde aan de bende die uw woonplaats controleerde (CGVS (...), p. 8-10). Indien het dus zoals u verklaart risicovol was een onderneming te starten in een regio die gecontroleerd wordt door een andere bende dan de bende die controle heeft over de regio van waar een persoon afkomstig is, is het ten eerste des te merkwaardiger dat jullie de eerste afpersingsbrief niet serieus zouden genomen hebben (zie boven).

Daarnaast doet dit vragen rijzen bij de bedreigingen die jullie ontvingen bij de tweede school, rechtover uw woonplaats, waar dus dezelfde bende actief was als waar jullie woonden. U verklaart dat jullie daar ook bedreigd werden door de "MS" gezien zij het risico zagen dat jullie toen aan de andere bende zouden betalen (CGVS (...), p. 8-10). Hierbij moet echter opnieuw gewezen worden op het feit dat het niet geloofwaardig is dat de "MS" dergelijke bedreigingen kon uitvoeren in het gebied van de "18" (zie boven).

Ook omtrent de auto die jullie toen achtervolgde, blijken jullie verklaringen niet eenduidig. In de klacht die u neerlegde bij de Salvadoraanse autoriteiten spreekt u namelijk van twee voertuigen (zie administratief dossier, groene map), hoewel u bij het CGVS stelt dat u op 18 januari 2019 achtervolgd werd door één zwarte auto (CGVS (...), p. 25). U stelt dat u zich vergist kon hebben omdat jullie veel beweging zagen op straat (CGVS (...), p. 25), maar dat kan niet uitklaren om welke reden jullie bij het indienen van de klacht dan wel duidelijk twee voertuigen vermeldden en nu verklaren dat dit slechts één wagen zou geweest zijn. Uw echtgenote bleek ook bij de DVZ gesproken te hebben over 'auto's' in het meervoud (Vragenlijst CGVS (...)B, vraag 5). Hierop gewezen, stelt ze dat het maar één auto was (CGVS (...)B, p. 12-13). Het louter verwijzen naar één van meerdere tegenstrijdige verklaringen, kan echter onmogelijk gezien worden als een valabele verschoningsgrond voor het afleggen van deze tegenstrijdige verklaringen. Bovendien verklaarde ook zij dat haar verklaringen bij de DVZ haar achteraf werden voorgelezen in het Spaans en dat deze goed weergegeven waren (CGVS (...)B, p. 4). Hierin kan dus evenmin een verklaring gevonden worden voor de aangehaalde tegenstrijdigheid.

Ook over de redenen waarom u dacht dat er bendeleden in deze auto zaten, kan u geen logische, samenhangende verklaringen afleggen. U stelt namelijk dat u dit dacht omdat het dezelfde auto was die betrokken was bij de vorige acties (CGVS (...), p. 26). Gevraagd naar welke acties u dan verwijst, vernoemt u het incident waarbij u in de auto geduwd werd en de auto die aan het lokaal stond (CGVS (...), p. 26). Uit uw weergave van de feiten (CGVS (...), p. 5-8), blijken deze feiten zich echter na de achtervolging te hebben afgespeeld, waardoor zij op het moment van de achtervolging onmogelijk konden geweest hebben op het feit dat de bestuurders bendeleden waren. Hierop gewezen, kan ook de inconsistentie in uw verklaringen hierover niet uitklaren (CGVS (...), p. 26).

Nog valt op dat u bij de DVZ niet vermeldde dat jullie de dag na de achtervolging een tweede dreigbrief vonden (Vragenlijst CGVS (...), vraag 5). U stelt hierover dat de persoon die u toen interviewde, zei dat uw verklaringen volstonden en dat u later meer tijd zou hebben (CGVS (...), p. 16-17). Hoewel ook de medewerkers van de DVZ verplicht zijn om alles wat tijdens het persoonlijk onderhoud gezegd wordt, letterlijk neer te schrijven, wordt nergens een dergelijke tussenkomst vermeld in uw verklaringen daar. Bovendien werd u toen duidelijk gevraagd een overzicht te geven van alle feiten die geleid hebben tot uw vertrek uit uw land van herkomst (Vragenlijst CGVS (...), vraag 5). Dat u dan geen melding zou maken van een bepaald incident, namelijk de tweede dreigbrief, is dan ook niet aannemelijk. Bovendien verklaarde u in het begin van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat u bij de DVZ alle redenen had kunnen vermelden waarom u uw land verliet, en alle incidenten die u meemaakte in El Salvador kon aanhalen (CGVS (...), p. 4). Ook deze elementen doen de geloofwaardigheid van uw verklaringen teniet.

Daarnaast kan geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over het incident op 31 januari 2019, waarbij u meegenomen en bedreigd werd in de auto (CGVS (...), p. 5-8). U verklaarde hierover bij de DVZ namelijk dat er die dag tijdens de vergadering een auto stopte, waaruit drie gewapende mannen stapten die naar u toekwamen (Vragenlijst CGVS (...), vraag 5). Dit kan echter niet verenigd worden met uw verklaringen op het CGVS, waaruit blijkt dat deze personen zich aanvankelijk gemengd hadden onder de ouders en begeleiders die toen op de school aanwezig waren, en u benaderden nadat zij zich afscheidden van deze groep (CGVS (...), p. 5-8). Geconfronteerd met deze toch wel opvallende tegenstrijdigheid, herhaalt u enkel de versie die u op het CGVS verkondigde (CGVS (...), p. 14). Zoals hierboven reeds aangehaald, kan u op een dergelijke manier geen uitklaring bieden voor het afleggen van tegenstrijdige verklaringen.

Nog stelt u dat ze toen ze u die dag meenamen, vroegen waar u woonde (CGVS (...), p. 14-15). Tijdens uw vrije relaas stelde u echter dat ze toen ook zeiden dat ze alles over u wisten (CGVS (...), p. 5-8), wat het weinig aannemelijk maakt dat ze toen nog aan u zouden moeten vragen waar u woonde. Bovendien hadden zij hiervoor, op zaterdag 19 januari 2019, reeds een dreigbrief aan uw huis gelegd (CGVS (...), p. 5-8), wat aantoont dat zij toen al op de hoogte waren van uw adres. Ook dat maakt het onaannemelijk dat zij u zouden gevraagd hebben waar u woonde.

Ook uw echtgenote stelt dat uit de tweede brief bleek dat ze jullie gevolgd hadden en dat ze wisten waar jullie woonden (CGVS (...)B, p. 7-8). Hierop gewezen, stelt u enkel dat zij dit al wisten die zaterdag (CGVS (...), p. 14-15), waardoor u deze inconsistenties allerminst kan uitklaren. U herhaalt hierna echter nogmaals dat ze u de 31e januari vroegen waar u woonde (CGVS (...), p. 14-15), waarmee u opnieuw aantoont dat u niet in staat bent eensluidende verklaringen over deze feiten af te leggen. De geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt zo eens te meer aangetast.

Verder verklaart u dat jullie op 31 januari 2019 800 dollar betaalden aan de mara's en dat dit de enige keer was dat jullie hen betaalden (CGVS (...), p. 16). Gevraagd of ze daarna opnieuw geld vroegen, stelt u van wel en verklaart u dat ze toen ook 800 dollar vroegen (CGVS (...), p. 16). Opnieuw stemt dit echter niet overeen met uw verklaringen bij de DVZ, waar u stelde dat ze vanaf het moment dat jullie betaalden, zeiden dat jullie vanaf dan 1000 dollar per maand zouden moeten betalen (Vragenlijst CGVS (...), p. 16). Hierop gewezen, beweert u dat ze pas 1000 dollar vroegen in de derde brief die jullie ontvingen toen jullie al in het nieuwe lokaal bezig waren (CGVS (...), p. 16). Deze verklaring komt echter nog steeds niet overeen met hoe u dit bij de DVZ verklaarde, noch met hoe uw echtgenote dit verklaarde, gezien ook zij beweerde dat ze de renta verhoogden naar 1000 dollar op de dag dat u door hen geslagen werd (CGVS (...)B, p. 13-14).

Bij de DVZ verklaarde u daarnaast dat jullie na dit incident, begin februari besloten de school te sluiten (Vragenlijst CGVS (...), vraag 5).

Ook dit zegt u echter anders bij het CGVS, waar u verklaart dat jullie reeds op dezelfde dag als u werd meegenomen, dus 31 januari 2019, de school sloten (CGVS (...), p. 5-8). Ook wanneer u hierop gewezen wordt, raakt u niet verder dan het herhalen van uw laatste verklaring hieromtrent, zonder uit te klaren om welke reden uw verklaringen hierover verschillen. Omwille van bovenstaande elementen wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen opnieuw ernstig op de proef gesteld.

Hierna zouden jullie opnieuw een school geopend hebben (CGVS (...), p. 5-8). Dat jullie na de bedreigingen die jullie omwille van de eerste school ontvingen, opnieuw een school openden, ondanks de risico's die dit met zich kon meebrengen en waarvan jullie zich toen bovendien bewust waren, doet ernstige vragen rijzen. Straffer nog, de locatie van deze nieuwe school zou rechtover jullie woning geweest zijn (CGVS (...), p. 20). Gevraagd om welke reden jullie dit juist daar deden, zeker gezien het feit dat jullie

in het verleden reeds bedreigd werden en dat jullie belagers wisten waar jullie woonden en ze zelfs naar jullie woning kwamen om daar een dreigbrief af te geven (zie boven), stelt u dat jullie niet dachten dat jullie nog grote problemen zouden hebben op de nieuwe locatie, omdat jullie ander personeel en dus geen infiltrant meer zouden hebben (CGVS (...), p. 20). Dat u deze infiltrant ziet als de reden waarom de bende u begon te bedreigen kan het CGVS nog volgen, maar het wegvallen van deze infiltrant, verklaart echter geenszins waarom zij zouden stoppen jullie te bedreigen eens zij een zicht hadden op de inkomsten die een dergelijke school met zich kon meebrengen. Ook uw echtgenote slaagt er niet in een afdoende verklaring te geven voor de toch wel opvallende locatiekeuze voor jullie nieuwe school (CGVS (...)B, p. 15).

Ondanks het feit dat jullie dit niet verwacht zouden hebben, kwamen jullie ook bij die nieuwe school in de problemen. Ook uw verklaringen over wanneer deze problemen ontstonden, blijken echter tegen elkaar in te druisen. Zo verklaart u aanvankelijk dat jullie na enkele dagen in het nieuwe lokaal dezelfde auto zagen als degene die u had meegenomen (CGVS (...), p. 5-8). Hieruit kan alleszins afgeleid worden dat het verschijnen van deze auto in de buurt van de nieuwe school het eerste incident was dat jullie toen alarmeerde. Gevraagd wanneer jullie deze auto daar juist zagen, stelt u dat dit in de derde week van juni was (CGVS (...), p. 17). Later verklaart u dit echter nog anders en stelt u dat de problemen bij die nieuwe school in de eerste week van juni begonnen (CGVS (...), p. 27). Hierop gewezen, verandert u uw verklaringen nogmaals en stelt u dat u eigenlijk doelt op de periode van de eerste tot en met de derde week (CGVS (...), p. 27). Hiermee toont u enkel aan dat u uw antwoorden tracht aan te passen naargelang de vraagstelling en kan u geen afdoende uitlating geven voor voornoemde inconsistenties. Gevraagd wanneer jullie dan juist besloten dat het genoeg was geweest, dat jullie het land moesten verlaten, stelt u dat dit in juli was, maar kan u echter geenszins verklaren wat dan juist concreet de aanleiding vormde voor dit besluit op dit moment (CGVS (...), p. 28). Uit de verklaringen van uw echtgenote blijkt dan weer dat de problemen aan de nieuwe school in juli zouden ontstaan zijn (CGVS (...)B, p. 15). Zij verklaart hierover verder dat jullie op 5 juli 2019 de derde dreigbrief vonden en toen vliegtickets gekocht zouden hebben (CGVS (...)B, p. 15). Dat jullie verklaringen ook hierover verschillen, tast opnieuw de geloofwaardigheid van deze verklaringen aan. Bovendien is het opvallend dat indien jullie na deze brief in juli het besluit gemaakt zouden hebben het land te verlaten, u hier tijdens uw persoonlijk onderhoud, geen idee meer van zou hebben. Nogmaals wordt zo afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen.

Daarnaast kunnen ook jullie verklaringen over de klacht die jullie indienden niet overtuigen. U verklaart namelijk op een bepaald moment zelf dat de politie in El Salvador niet betrouwbaar is, dat zij banden hebben met de bendes (CGVS (...), p. 12). In dit opzicht stelt het CGVS zich vooreerst de vraag om welke reden jullie daar dan klacht indienden en welke beweegredenen jullie dan konden hebben voor het indienen van deze klacht. Verder stelt u dat jullie omwille van de banden die de politie met de bendes heeft, de documenten die jullie daar indienden (bv. de dreigbrieven), daar niet durven opvragen (CGVS (...), p. 12). Uit uw verklaringen bij het CGVS blijkt echter dat jullie reeds voor het indienen van de klacht op 18 juli 2019 het besluit maakten het land te verlaten en naar België te komen waar ook familieleden van u reeds een verzoek om internationale bescherming indienden (CGVS (...), p. 27, 16, 5-8). In dit opzicht is het merkwaardig dat jullie daar deze documenten zouden indienen, in plaats van deze mee te nemen naar het land waar jullie van plan waren een verzoek om internationale bescherming in te dienen, of hier zelfs geen kopie van konden neerleggen. Wat nog frappeert, is dat u op een bepaald moment stelt dat u niet weet wat jullie zou overkomen zijn indien jullie de politie hadden ingelicht (CGVS (...), p. 15-16). Geconfronteerd met het feit dat u toch verklaarde klacht ingediend te hebben bij de politie, stelt u dat jullie daarmee wilden beginnen maar dat zij toen ook benadrukten dat deze klacht nergens toe ging dienen omdat zij over mensen beschikten die de bendes daarover konden inlichten (CGVS (...), p. 15-16). Hiermee laat u weer in het midden of u nu al dan niet klacht indiende, en geeft u opnieuw allesbehalve aan om welke reden jullie dit eigenlijk zouden doen indien hier dergelijke risico's aan verbonden waren. U verklaart hieromtrent later nog dat jullie dachten dat het indienen van die klacht misschien toch iets zou veranderen, dat de autoriteiten misschien toch rekening met jullie zouden houden (CGVS (...), p. 27). U klaart hier echter op geen enkele manier uit om welke reden jullie dit dan zouden denken, wat zeker in het licht van uw voorgaande verklaringen hieromtrent weinig aannemelijk is. Bovendien is het frappant dat jullie deze klacht zouden indienen nadat jullie reeds tickets gekocht hadden om het land te verlaten (zie boven), en vraagt het CGVS zich af om welke reden jullie dan nog de daaraan verbonden risico's zouden willen lopen indien jullie toch al vooruitzichten hadden om binnen korte tijd veiliger oorden op te zoeken. Hierop gewezen, stelt u dat jullie dit deden omdat er dan al een antecedent zou zijn voor mocht er daarna nog iets met uw moeder of schoonmoeder gebeuren (CGVS (...), p. 27). Uit uw verklaringen over de banden die de politie heeft met de bendes etc. (zie boven), lijkt het echter risicovoller voor hen om afgestraft te worden voor deze klacht, dan dat het nuttig zou zijn voor hen om dergelijke antecedenten op

papier te hebben. Ook hiermee kan u dus deze onwaarschijnlijkheden niet uitklaren en wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nogmaals aangetast.

Ook uw verklaringen over het tijdstip waarop u klacht indiende komen niet overeen. Bij de DVZ verklaarde u namelijk dat jullie op 31 januari 2019 klacht indienden (Vragenlijst CGVS (...), vraag 5), hoewel u bij het CGVS verklaarde dat dit op 18 juli 2019 was (CGVS (...), p. 16). Ook deze tegenstrijdigheid kan u niet uitklaren na confrontatie (CGVS (...), p. 16). Indien u bovendien pas op 18 juli 2019 klacht indiende, kan verwacht worden dat u in deze klacht melding maakt van elk incident dat jullie tot dan toe zouden meegemaakt hebben. Uit de klacht blijkt echter dat u niets meer vermeld over de incidenten die jullie nog meemaakten aan de nieuwe school, na 31 januari 2019 (zie administratief dossier, groene map), wat verder wenkbrauwen doet fronsen. Daarnaast zijn nog andere inconsistenties te vinden tussen uw verklaringen en de inhoud van dit document. Zo staat in de klacht te lezen dat jullie achtervolgd werden door twee voertuigen, hoewel ook dit anders blijkt uit jullie verklaringen bij het CGVS (zie boven). U verklaart verder dat u op het moment dat u meegenomen werd gevraagd werd die dag nog te betalen (CGVS (...), p; 5-8). Ook dit blijkt echter anders uit de klacht waar staat dat ze toen zeiden dat u al dat geld moest geven op het moment dat uw werknemers in februari betaald zouden worden (zie administratief dossier, groene map). Ook dit element kan niet overeenkomen met uw verklaringen, temeer gezien u bij het CGVS verklaarde dat de lonen steeds op het einde van de maand betaald werden (CGVS (...), p. 19, 26). Hierop gewezen stelt u dat het toen net de overgang was van eind januari naar februari en dat ze misschien dachten dat u het personeel moest uitbetalen (CGVS (...), p. 26). Indien de vrouw van één van deze benedeleden echter deel uitmaakte van dit personeel (zie boven), is het niet aannemelijk dat zij niet zouden weten of jullie het loon toen al uitbetaald hadden of niet. Omwille van bovenstaande redenen wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nogmaals teniet gedaan, en rijzen ook vragen bij de authenticiteit en waarde die gehecht mag worden aan het document dat u neerlegt om deze verklaringen te ondersteunen.

Ook het feit dat er geen incidenten blijken plaatsgevonden te hebben tussen januari en juni 2019 doet twijfel rijzen. U stelt hier dat dit zou komen omdat de bende die jullie lastig viel, toen geen aanwijzingen zou hebben over waar jullie waren (CGVS (...), p. 27). Hierboven werd reeds aangegeven dat zij wisten waar jullie woonden, en zelfs in het verleden reeds naar deze plaats kwamen om jullie te bedreigen (zie boven). Indien zij jullie toen wilden vinden of lastig vallen, moet dit dan ook helemaal geen probleem geweest zijn voor hen. Bovendien blijkt dat zowel u als uw echtgenote in deze periode ook gingen werken en dus regelmatig buiten kwamen (CGVS (...))B, p. 7-8). Ook hierdoor wordt de geloofwaardigheid van jullie verklaringen dan ook verder op de helling gezet.

Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat uw schoonmoeder nog steeds in hetzelfde huis in El Salvador verblijft en dat zij daar sinds jullie vertrek geen problemen meer zou gekend hebben (CGVS (...), p. 11-12). Zij leeft daar bovendien geen ondergedoken bestaan, en zou zelfs nog steeds gaan werken (CGVS (...), p. 11-12). Indien jullie echter daadwerkelijk gevisieerd werden door de mara's, en jullie om deze reden na het sluiten van jullie school het land moesten verlaten, is het niet aannemelijk dat uw schoonmoeder, die nota bene de eigenares van die scholen was, daar wel probleemloos en openlijk zou kunnen blijven. Indien zij daar bovendien net als jullie een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstig lijden zou lopen, kan het feit dat zij haar pensioen niet wil mislopen niet gezien worden als afdoende reden om het land niet te verlaten (CGVS (...), p. 7). Een dergelijke houding ondergraaft zowel de geloofwaardigheid als de ernst van bovenstaande vervolgingsfeiten. Gevraagd hoe het komt dat zij niet (meer) benaderd werd door de mara's, stelt u dat het geweld tegen u en uw echtgenote gericht was en dat uw schoonmoeder niet zo veel op school verbleef (CGVS (...), p. 11-12). Indien zij echter uit waren op het geld dat jullie verdienden, is het niet waarschijnlijk dat zij haar, de persoon die net de geldschietster zou geweest zijn, hierbuiten lieten, zeker niet nadat jullie het land verlieten.

Ook het feit dat zij niet veel op school was, kan hiervoor geen geldig argument zijn, gezien haar identiteit als eigenaar toch kenbaar moet geweest zijn voor de infiltrant die de benedeleden inlichtte over het reilen en zeilen op de school (zie boven). U verklaarde bovendien ook zelf dat niet enkel u en uw vrouw, maar uw 'familie' bedreigd werd door de bendes (CGVS (...), p. 7). In de klacht, die dus gebaseerd zou zijn op uw verklaringen, staat daarenboven te lezen dat 'ze anders de beheerders en de eigenares van het college, die de schoonmoeder is van de klager gingen doden' (zie administratief dossier, groene map).

Ook uw echtgenote slaagt er niet in om uit te klaren om welke reden haar moeder daar zonder problemen zou kunnen blijven. Zij stelt dat het misschien wel komt omdat haar moeder les zou gegeven hebben aan benedeleden (CGVS (...))B, p. 10-11). Zij baseert zich hier echter louter op een vermoeden, dat ze geenszins kan staven met enige concrete indicaties. Indien dit bovendien de reden zou zijn, is het nog steeds onwaarschijnlijk dat deze benedeleden haar zouden sparen maar dan wel haar dochter en

schoonzoon zouden bedreigen. Uw echtgenote bevestigt bovendien dat het inderdaad de hele familie was die bedreigd werd, maar dat jullie samen de conclusie maakten dat het eigenlijk om u, uw zus en broer zou gaan omdat haar moeder niets meemaakte (CGVS (...)B, p. 10-11). Indien deze bedreigingen echter persoonlijk gericht zouden zijn op u en uw familieleden, en dus niet echt gelinkt met de scholen die jullie oprichtten, rijst de vraag om welke reden deze bedreigingen dan gestopt zouden zijn in de periode tussen januari en juni toen jullie geen school meer hadden. Ook omwille van bovenstaande redenen wordt de geloofwaardigheid van jullie verklaringen teniet gedaan.

Omwille van bovenstaande redenen kan dan ook geen geloof gehecht worden aan jullie aangehaalde vervolgingsfeiten. Ze vormen bijgevolg geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming.

Ook het feit dat u en uw echtgenote sympathisanten blijken te zijn voor ARENA en in het verleden bepaalde activiteiten uitvoerden ten voordele van deze partij, kan in jullie hoofde niet leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Jullie verklaarden immers zelf hierdoor nooit problemen gehad te hebben in El Salvador en dat jullie ook niet vrezen dat jullie hierdoor in de toekomst nog in de problemen zouden kunnen komen (CGVS (...), p. 21-22; CGVS (...)B, p. 9)."

"De overige documenten die jullie voorleggen, kunnen de beoordeling van het CGVS niet ombuigen. Uw identiteitskaart, paspoort, rijbewijs, huwelijksakte, het paspoort van uw vrouw, de identiteitskaart van uw vrouw, het paspoort van jullie dochter C.D.R.G., het paspoort van jullie zoon C., het paspoort van jullie dochter A.A.R.G., de geboorteaktes van de kinderen, de identiteitsbewijzen van de kinderen in België, het document van fedasil kunnen enkel jullie verklaringen over jullie identiteit, herkomst, familiebanden, huwelijk, reisweg en verblijf in België ondersteunen. Deze elementen staan hier niet ter discussie. De documenten omtrent de school van uw schoonmoeder, kunnen enkel aantonen dat zij een schooltje had in El Salvador en dat jullie daar gewerkt hebben. Ook dit wordt niet in vraag gesteld door het CGVS. De diploma's van u en uw echtgenote en documenten omtrent opleidingen die jullie gevolgd hebben, handelen opnieuw over elementen die niet betwijfeld worden door het CGVS.

Het medische document omtrent uw operatie in 2016, kan enkel aantonen dat u op dit moment een operatie aan de rug onderging, wat ook niet betwijfeld wordt door het CGVS. De affiche omtrent de aangifte van afpersingen, berichtgeving en artikels op het internet over geweld, moorden, de aanwezigheid en invloed van bendes in El Salvador (en meer specifiek in uw eigen regio) spreken zich echter uit over feiten, die anderen ten beurt vielen in uw regio, en kunnen geenszins aantonen dat u het risico loopt persoonlijk het slachtoffer te worden van deze situatie. Hierdoor kunnen ook deze artikels niet afdoende zijn om te leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus in uw hoofde."

Op basis van de beschikbare landeninformatie, kan verder niet worden aangenomen dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging dan wel op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van het risico in geval van terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

De Raad stelt in dit verband vooreerst vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers van deze vrees geen gewag hebben gemaakt in de loop van de administratieve procedure.

Verzoekers' verblijf in België voor de duur van hun asielpcedure resulteert als dusdanig niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven.

De Raad betwist verder niet dat verzoekers bij terugkeer te maken kunnen krijgen met beroving of afpersing maar dit betreft een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Dit risico op beroving of afpersing verschilt niet van het risico waar ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met

beroving of afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving of afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst. Het geheel van verzoekers' individuele omstandigheden en de situatie in El Salvador, laat niet toe te besluiten dat verzoekers concreet aannemelijk maken dat ze ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat ze in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

De Raad merkt verder op dat het loutere feit dat verzoekers broer en zus respectievelijk als vluchteling werd erkend en de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in België, op zich geen bewijs vormt van verzoekers' hoedanigheid van vluchteling of dat hen tevens de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend. Ieder verzoek om internationale bescherming dient immers op afzonderlijke wijze te worden onderzocht, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst en de individuele elementen zoals aangebracht door verzoekers. In deze merkt de Raad op dat uit verzoekers' verklaringen kan blijken dat verzoekers broer en zus hun land van herkomst hebben verlaten op grond van andere vluchtmotieven dan die van verzoekers (Notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, stuk 5, p. 7-8). Verzoekers verwijzen in hun verzoekschrift naar algemene informatie over de risico's voor familieleden van personen die het doelwit vormden van een bende, doch de Raad merkt op dat zij gedurende de procedure verder geen enkele vrees geponeerd in hun land van herkomst omtrent de problemen van hun familieleden, noch blijkt uit hun verklaringen dat zij in El Salvador reeds persoonlijke problemen hebben gekend omwille van de problemen van hun familieleden. Verzoekers tonen dan ook niet *in concreto* aan dat zij bij een terugkeer naar El Salvador een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade lopen op grond van de problemen van hun familieleden.

Waar verzoekers er verder nog op wijzen dat de vader en halfzussen van verzoeker in België tevens een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend omdat zij problemen kenden in El Salvador, merkt de Raad op dat, nog daargelaten de vaststelling dat uit de door verzoekers geciteerde verklaringen niet kan blijken dat verzoekers zelf een vrees dienen te koesteren omwille van de problemen van de vader en de halfzussen van verzoeker, uit de informatie waarover de Raad beschikt kan blijken dat in de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers vader en halfzussen tevens beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werden genomen omdat zij de door hen aangevoerde problemen niet aannemelijk konden maken. De Raad ziet verder niet in hoe het toevoegen van informatie over de procedures tot het bekomen van internationale bescherming van verzoekers' familieleden, afbreuk kan doen aan de voorgaande vaststellingen.

Waar verzoekers nog aanvoeren dat *in casu*, op basis van de veiligheidssituatie in El Salvador, een brede toepassing van het voordeel van de twijfel dient te worden toegepast, wijst de Raad erop dat, hoewel de subjectieve vrees van verzoekers dient te worden beoordeeld met inachtneming van de objectieve omstandigheden in het land van herkomst, dit geen afbreuk doet aan het feit dat verzoekers hun persoonlijke vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade *in concreto* aannemelijk dienen te maken. Verzoekers blijven hier, gelet op hetgeen voorafgaat, evenwel in gebreke. Zij tonen met de loutere verwijzing naar de situatie in hun land van herkomst niet aan dat zij voldoen aan de voorwaarden om de toepassing van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet te genieten. Uit niets blijkt bovendien dat zij niet in staat zouden zijn om in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming coherente, consistente en gedetailleerde verklaringen af te leggen met betrekking tot de redenen waarom zij hun land van herkomst zouden hebben verlaten.

In zoverre verzoekers nog kritiek uiten op een beleidswijziging van de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verzoeken om internationale bescherming van El Salvadoranen, wijst de Raad er andermaal op dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt. Er wordt rekening gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoekers, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen. Elk verzoek dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij verzoekers op een voldoende concrete manier moeten aantonen dat zij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade lopen. Gelet op voorgaande vaststellingen is dit evenwel niet het geval.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers' beweerde problemen, zodat zij zich niet

dienstig kunnen beroepen op voormeld artikel. Immers, de commissaris-generaal heeft verzoekers' voorgehouden vervolging, hun beweerd ondergane ernstige schade of de ingeroepen bedreigingen terecht als ongeloofwaardig van de hand gewezen, waardoor er *in casu* geen sprake is van een omkering van de bewijslast.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op hun asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij tonen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a), of b), van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de commissaris-generaal en verzoekers ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden

onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP